

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 16 Σεπτεμβρίου 1858.

Ἄριθ. 18

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ.

Ὅπως υπάρχουν ἐν τῷ κόσμῳ τρομερὰ παιδιά υπάρχουν ἐνίοτε καὶ φίλοι οὐχ ἦττον τρομεροὶ καὶ σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, τουτέστι διὰ τῆς ἀδιακρίσις τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν.

Ἄξιωματικός τις τοῦ ναυτικοῦ Κάρολος δὲ Βελμόντος ὀνόματι ἀνῆκεν εἰς μίαν ἐκ τῶν μελιστα διακεκριμένων οικογενειῶν τοῦ δικαστικοῦ κλάδου· ἀνετράφη προσεκτικώτατα καὶ ἐντελέστατα, ὡφελήθη ἐκ τῆς ἀνατροφῆς του, καὶ ἀπολαύει δικαίας ὑπολήψεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς νέος λίαν εὐάρεστος, ἀγγίχους, καὶ εὐγενεστάτης συμπεριφορᾶς. Ὁ Κάρολος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον, ἅμα ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του, καὶ τὴν σήμερον, εἰ καὶ μόνον εἰκοσιπενταετής, ἐφθασε διὰ μόνης τῆς ἀξίας του εἰς τὸν βαθμὸν δευτέρου ὑποπλοιάρχου ἐν τινι πολεμικῷ πλοίῳ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κάρολος λημβάνει ἀδειαν ἀπουσίας τριῶν μηνῶν, καὶ μεταβαίνει εἰς Παρισίους ἵνα ἴδῃ τὴν οικογένειάν του· εἰσέρχεται λοιπὸν εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ ἀναχωρεῖ ἐκ Τουλῶνος μετὰ καὶ ἄλλων ὁδοιπόρων, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο καὶ ὁ Κύριος Νικολῆς Πατούλης, εἶδος Ἀδιαφορίου, γιγαντιαίου ἀναστήματος, μυωδιστάτων μελῶν, δψφος ἀνθηρᾶς καὶ κλινοῦσης πρὸς τὸ ἐρυθρὸν τῶν κατακαθισμάτων τοῦ οἴνου, με γείλη καὶ μειδιῶντα καὶ με ὀφθαλμοὺς ζωηροῦς, ὀξυδερκεῖς, φιλοσκώμονας καὶ εὐτραπέλους. Ὁ Πατούλης ἦτο ὁ ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας ὁ ἥκιστα δειλὸς, καὶ ὁ μάλιστα κοινωνικὸς τὸν χαρακτῆρα, εἰς τρόπον ὥστε οὐδέ-

ποτε ἐχρειάσθη πλέον τῶν δέκα λεπτῶν ἵνα κάμῃ γνωριμίαν μετὰ τοῦ τυχόντος, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν καθίστατο ὁ στενώτατος φίλος του. Ἀλλὰ τοσαύτη ἦτο ἡ καλοκάγαθία καὶ προθυμία του εἰς τὸ νὰ ὑποχρεῶνῃ, ὥστε ταχέως τῷ ἐσυγχώρου τὴν ἔλλειψιν ἀνατροφῆς καὶ τὴν μεγάλην του οικειότητά, ἣν ὁ αὐστηρὸς κρίνων ἠδύνατο νὰ θεωρήτῃ ὡς ἰταμότητα, καὶ σχεδὸν πάντοτε συνελάμβανον ἐπὶ τέλους ἀγάπην διὰ τὸ πρωτότυπον τοῦτο πρόσωπον, καὶ τὸν ἐξεγορητότατον μὲ τρόπον εὐγενῆ.

Ἄφ' οὗ ὁ Πατούλης ἐκαλοκάθισεν ἀπωθῶν τοὺς ἀγκῶνας τῶν παρακαθιμένων αὐτῷ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τοὺς καρφώσῃ εἰς τὰς γωνίας, καὶ ἐξέτεινε τὰ μακρὰ σκέλη του εἰς τρόπον ὥστε νὰ λασπώσῃ τὰ πανταλόνια τῶν ἀντικρυνῶν του, ἀνύψωσε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἐτέρας χειρὸς ἐκτένισε τὴν μέλαιναν καὶ οὐλὴν γαίτην του, βίπτων βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τῶν συνοδοιπόρων του, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκλέξῃ τὸν συνδιαλεξιμὸν του. Παρατηρεῖ κεντητὴν ἀγκυραν ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ φορέματος τοῦ ἀντικρυνοῦ του. — Νὰ, τὸν κῦρσμε, λέγει καθ' ἑαυτὸν, καὶ ξηροβήξας ἤρχισε νὰ λέγῃ.

« Νέε Κύριε, εἶσθε ναυτικὸς μὲ φαίνεται. — Ναι, κύριε. — Δόκιμος ὑποθέτω. — Κάτι καλλίτερον εἶμαι δεύτερος ὑποπλοίαρχος φρεγάτας. — Ὡ διαόλε! μὰ μοῦ φαίνεσθαι πολὺ νέος! Ποίος φρεγάτας; — Τοῦ Γλάρου. — Τοῦ Γλάρου! τοῦ Γλάρου! ἀδύνατον! Τὸ λοιπὸν ἐστάθητε ἀξιωματικὸς μου, διότι ὑπηρετήσα ἐπὶ τοῦ Γλάρου δέκα ἔτη, πρὶν ἀρ-

χίω να κάνει εμπόριον, και μόλις είναι δεκαπέντε ἔτη ἀπ' οὐ ἀφῆκα τὴν ναυτικὴν, ὅπου ἔλαβα τὴν τιμὴν τοῦ ναυθελίου ὅλων τῶν βαθμῶν, ἀπὸ μοιρῆς ἕως αὐτῆς πρώτης τάξεως, καὶ μάλιστα ὑποναύκληρος τοῦ πληρώματος. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, χίρωμαι πῶς σὰς ἀπαντῶ! — Δὲν εἶμαι ναυτικός εἰμὴ πρὸ πάντων ἑτῶν. — Ἄ! τοῦτο δὲν πειράζει δὲν μ' ἐμποδίζει τοῦ ναυθελίου φίλος; σὰς εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον! τὸ χεράκι σου, φίλε μου, εἶπεν ἐκτείνων τὴν ὀγκώδη ὄπλιν του πρὸς τὸν Κάρολον, τοῦ ὁποίου ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα εἰς τρόπον ὥστε νὰ τρίζῃσι τὰ ὄσᾶ του.

Τὴν στιγμήν ταύτην τὸ ὄχημα καταίθεσε διὰ τῆς κατωφερείας ἑνὸς ὄρους, ὅπου ἡ χιὼν, κατατυπείσα ὑπὸ τῶν ἀνέμων, καὶ σκληρυνθεῖσα ὑπὸ δαιμόνιως παγετοῦ, ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ φλοῖον πάγου ὀμβλωτάτου ὡς ἡ ὕαλος. Ἡ ἀμαξία ὠλισθήσεν ἐπὶ τῶν ἵππων, οἵτινες μὴ δυναμένοι νὰ βιστάσωσιν αὐτὴν ἐξώρμησαν καλπάζοντες, καὶ τὰ πάντα ἐπεσαν φύρδην μίγδην ἐντὸς φάραγγος ὁ ἀμαξηλάτης; κτεσεντριβή, δύο ἵπποι ἐφρονεῖθησαν, καὶ οἱ πλείστοι τῶν ὁδοιπόρων ἐπληρώθησαν μᾶλλον ἢ ἦσαν βρέως τὸν δὲ ταλαίπωρον Κάρολον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κυκλώματος τούτου ὁ Παιτούλης, ὅστις μόνος ἐκ πάντων ἐμεινεν ἀνευ τῆς ἐλπίδος ἀμυχή.

Ἄλλ' οὐχ οὕτως εἶχε καὶ ὁ νέος ναυτικός, μεμωλωτισμένος ὢν, καὶ μὲ τὸν ἕτερον βραχίονα συντετριμμένον, καὶ βεθυθισμένον εἰς λειποθυμίαν ἦτις ἔκαμε νὰ νομίσωσιν ὅτι ἦτο νεκρός.

Ἀπείχον παντός εἴδους κατοικίαις τοῦλάχιστον ἡμίσειαν λεύγαν καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἦσαν μακρὰν πάσης βοηθείας, διότι ἕνεκα τοῦ χειμῶνος οὐδεὶς χωρικός ὑπῆρχεν εἰς τοὺς ἀγρούς· οἱ τραυματίαι, ἀπ' οὐ συμετέκρησαν μετὰ τοῦ ὄδηγου, ἀπεφάσιον νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν ἀμαξίαν, τοὺς φρονεθέντας ἵππους, τὸν ἀμαξηλάτην καὶ τὸν ἀξιωματικὸν, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ἐπίσης φρονεμένον, καὶ σύροντες ὁ μὲν τὸν δὲ, ἤρχισαν νὰ ὑδεύωσιν, ἵνα φθάσωσιν, ὅπως ἠδύνατο ἕκαστος, εἰς τὸ ἐγγύτατον ξενοδοχεῖον. Δὲν ἔμενε πλέον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς καταστροφῆς εἰμὴ ὁ Παιτούλης, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ καθημαγμένον σῶμα τοῦ νέου φίλου του.

Ἀπ' οὐ δὲ πάντες ἀνεχώρησαν, ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε νὰ ἐρευνηθῇ τὰ θυλάκια τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐναποθεῖν μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ βυζάντιόν του τὰ χρήματά του, καὶ εἰς τὸν κόλπον του τὰ χρηματικὰ γραμματεῖά του, τὸ ὄρολογίον του καὶ λοιπὰ πολύτιμα πράγματα τὰ ὅποια εἶχε μετ' ἐκεῖνου, ἵνα ἀποδώσῃ αὐτὰ εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἐν ᾧ δὲ κατεγίνετο εἰς τοῦτο, ἡ χεῖρ του ἐφῆρθη τυχαίως ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ νεανίου, καὶ ἐξεπλάγη ἑαυτὸν τὴν καρδίαν του πάλλουςαν ἔτι. — «Ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ πάντοτε! ἀνεβόησε, — τὸ παιδί μου δὲν ἀπέθανεν, ἀν καὶ δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ νεκρὸν· ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ ναύτης του ὁ Νικολῆς Παιτούλης νὰ παγώσῃ ἐπάνω εἰς δώδεκα βαθμῶν πάγον; Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ καλὴ ὥρα! . . . δὲν τὸν ἀφί-

νω καὶ ἂν πρόκηται ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὸν κόπον.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ γενναῖος οὗτος ἐξεβλε τὸν ἐπενδύτην του ἵνα περιβῆλῃ μὲ αὐτὸν τὸν ἀξιωματικὸν, τὸν ἐσήκωσεν εἰς τοὺς βρωμαλέους ὤμους του καὶ μὲ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας ἐδραμε διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ ἐσπευσμένῳ βήματι, καὶ ἀφῆφῶν τὸν ψυχρότατον ἀνεμον τὸν ῥηγνύοντα τὰς πέτρας, προῦχώρησεν οὕτω τρία τέταρτα τῆς λεύγας χωρὶς νὰ σταθῇ διὰ μίαν στιγμήν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τῶν λοιπῶν συνοδοιπόρων.

«Ἐ! ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖον! Πέτρε! Παῦλε! Γιάννη! Κώστα! ἤρχισε νὰ φωναζέ. — Τρέξατε, νὰ πάρ' ὁ δὲχολος τὸ δὲχολο! Δὲν βλέπετε ὅτι εἶμαι φορτωμένος κλαῖς πραγμάτων; ἔλα! γρήγορα, μὴ καλὴ κάμερα, κ' ἔλα καλὸ κορβότι! μωρὴ σὺ Γιαννούλα, εἶπεν εἰς τὴν ὑπηρετίδα τοῦ ξενοδοχεῖου, πᾶρε καὶ γόυσε μ' αὐτὸν τὸν κατεργάρον τοῦ μᾶς κάνει τὸν πεθαμένον, καὶ βάλτον μέσα σ' ἕνα ζεστό στρώμα. Κάμε μου τὸν σᾶν ἕνα μικρὸν Ἄγι-Γιάννη, γιὰ τί, ἀλοῖμονο κιὰν δὲν τὸν εὐρω, ὅταν ἐπιστρέψω σ' ἐμὴ ὥρα, ὁλζώντανον καὶ ὁμιλοῦντα σᾶν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι βρίζω φωτιά στῆς τέσσαραις γωνίαις τῆς καλύβης; σὰς. Ἀμὲ σὺ ἀκαμάτη, εἶπεν εἰς τὸν παῖδα τοῦ ἵπποστασίου, ἔχετε κανένα παλαμάλογο μὲσ' τ' ἀχουρί σας;

— Παλαμάλογο!!! ἄλογο περιφρημο, Κύριε.

— Πάγει καλά νὰ τὸ σαμαρώσης εὐθύς· ἔχετε καὶ κανένα ἄξιο ἱατρὸ στὸ χωριὸ σας;

— Ἐ, μάλιστα, μὰ ὄχι τὸσον ἄξιο ὅσον τὸ ἄλλο γό μὲς πῶ εἶναι φοράδα.

— Ποῦ κατοικεῖ; — Ποιός; ἡ φοράδα μας;

— Ὁχι, ὁ ἱατρὸς. — Ἐκατάλαβα λοιπὸν, ὁ ἱατρὸς κατοικεῖ ἐδῶ κοντά· σᾶν νὰ λέμε ἕνα δυὸ μίλια ἀπ' ἐδῶ.»

Ὁ Παιτούλης τρέχει εἰς τὸ ἵπποστάσιον, χαλινώνει τὴν ἵππον, περὶ ἐπ' αὐτῆς, καὶ τρέχει τετρακαλπίζων, καὶ κινδυνεύων νὰ διαφῆξῃ τὸ ζῶόντου, καὶ μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας εὐρίσκειται μετὰ τοῦ ἱατροῦ πλησίον τῆς κλίνης τοῦ πιαχοντος. Ἀπὸ τοῦδε δὲν ἀφῆκε τὸν Κάρολον οὐδεμίαν στιγμήν, περιθάλλων αὐτὸν φιλοσοργώτατα καὶ προσεκτικώτατα, καὶ ὡς ἡ καλλίστη τῶν μητέρων ἠθέλε περιθάλλει τὸ ἐκεῖνης φίλτατον τέκνον.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ὑπῆρξε μακρὰ ὀδυνηρὰ καὶ περιπλεγμένη ἕνεκα τοῦ ψύχους τὸ ὁποῖον ὑπέφερε μετὰ τὴν πτώσιν του, καίτοι περιβεβλημένος τὸν ἐπενδύτην τοῦ Παιτούλη, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀπεξεδύθη ἵνα καλύψῃ αὐτόν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ καλὴ κρᾶσις του ἐθιμάμβυσεν· ἐθεραπεύθη ἐνταῦθα ἀπὸ τεθραυσμένον βραχίονα καὶ περιπνευμονίαν, καὶ ὅτε ἐδέχθη τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ, ἀπ' οὗ τὸν ἐπλήρωσεν, ἠθέλησε νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του. «Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ἱατρὸς, δέχομαι τὰς εὐχαριστήσεις σας, εἰ καὶ δὲν ἔκαμα δι' ὑμᾶς ἄλλο παρὰ νὰ ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντα ἅπερ μοι ἐπιβάλλει τὸ ἐπάγγελμά μου. Μοὶ χρεωστεῖτε

μὲν τὴν ῥιζικὴν θεραπείαν σας, ἀλλὰ χρεωστεῖτε τὴν ζωὴν σας εἰς τὸν γενναῖον καὶ φιλόανθρωπον τοῦτον ἄνδρα· διότι ἐν μόνον τέταρτον τῆς ὥρας ἀκόμη ἐν ἐξετίθεσθε εἰς ψύχος δώδεκα βαθμῶν, αὐδὲν ἐν τῷ κότῳ ἠδύνατο νὰ σὰς ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζωὴν· εἰς τοῦτον λοιπὸν μόνον χρεωστεῖτε εὐγνωμοσύνην, καὶ τὸ τοιοῦτον χρέος δὲν ἀποτίνεται διὰ χρημάτων.

— Καλὰ μὰς τῆκοψις ἐξοχώτατε! ἔχετε ὄλο τὸ σέβας μου γι' αὐτὰ πῶ εἶπε. Ἄς πάγει στὸ καλὸ ὁ μύλος μου, τὸ σιτάρι μου, τὸ ἀλεύρι μου, καὶ τὸ ἐμπόριον μου, εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ χωρὶς αὐτὰ, διότι μὲ δέκα χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα ζῆ κανεὶς παντοῦ· Δὲν ἀφίνω πλέον τὸν Κάρολαι μου οὔτε στὴν γῆ· οὔτε στὴν θάλασσαν· φωτιά νὰ μὲ κάψῃ ἂν τὸν ἀφήσω.»

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Κάρολος καὶ ὁ Παιτούλης, ἐντὸς καλῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξίας εἰσῆλθον εἰς Παιρούσιον, καὶ κατέβησαν εἰς τὴν ὁδὸν Γρενέλλης τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμβούλου Βελμόντου· ὁ Παιτούλης ὄραξ πῶτος εἰς τὴν αἴθουσαν, πλησιάζει τὸν σπυραῖον δικαστὴν καὶ ἀλαθόμενος αὐτοῦ τὰν χερεῖν ἀναβοᾷ — Καλημέρα μπάροξ· Ὁλιβίνε, σὰς ἐφέρχομεν ἐπάνω στὰ τέσσαρα τὸ χαιμέ ο παιδί σας τὸν Καρολάκη! ἐλπίζω ὅτι θὰ σφάζετε «τὸν μόνον τὸν σιταυτὸν» γιὰ νὰ κάμωμε κέρσι. Ἀμὴ σὺ χοντρομάνα, εἶπε στοαρεῖς πρὸς τὴν Κυρίαν Βελμόντου· — δὲ μὲ φιλεῖς διὰ τὸ καλὸ βεγάλο πῶ σουπερα;

— Διὰ τί ὄχι; καὶ δυὸ φοραῖς ἀντὶ μᾶς, Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἀξιόλογος κυρία μειδιῶσα, διότι γνωρίζω ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ υἱοῦ μου ὅσον σὰς εἶμεθα ὑπόχρεοι.»

Ὁ Παιτούλης, χωρὶς νὰ σεβασθῇ τὴν ἀγλαότευκτον κόμην τῆς κυρίας, περιέβαλεν τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ τῶν δύο μεγάλων χειρῶν του, καὶ ἐπετύπωσε δύο χονδρὰ φιλήματα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς «Νὰ μὲ καταδικάσῃ ὁ Θεὸς νὰ σύρω τριάντα χιλιάδας δικθόλους ἀπ' τὴν οὐραν, ἂν αὐτὸ τὸ φιλῆμα ὁμοιάζῃ μὲ τοῦ Ἰουδα, εἶπεν ἀπ' οὗ δὲ ἐκρότησε μὲ τὴν γλώσσιν του δις ἢ τρις ἐντὸς τοῦ στοματός του, ἐπρόσθεσε· «Καλὴ μου μητέρα, βλέπετε ὅτι εἶμεθα ἀξιόλογοι τῶρα, ἀλλὰ θὰ εἶμεθα πολὺ καλλίτεροι, ὅταν ἐσφλουδίσωμεν ἕνα καλὸ ζυμαρικό, καὶ τὸ βρηντίσωμε μὲ πικριὸ κρᾶσι, ἐπειδὴ διὰ νὰ μὴ σὰς κάμωμε νὰ μὰς προσμένετε δυὸ ὄρας περισσότερο, ἀπὸ τὰ χθὲς· δὲν ἐβλάκωμε ἄλλο γὰ χεῖλη μας, παρὰ ὀλίγο σκυλόβραχο (chien d'eau de vie).

Ποτὲ οἱ γονεῖς τοῦ Κάρουλου δὲν εἶχον ἀκούσει τοιαύτην ὁμιλίαν, καὶ οὐδὲ ὑποπεύθησάν ποτε τὸ δυνατόν τοιοῦτων ἠθῶν· καὶ ὁμοῦς ἐμειδίωσαν, ἀλλὰ μετὰ τινος βίας τὴν ὁποῖαν ὁ Κάρολος ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰ ἐκπεπληγμένα βλέμματά των. Σὰς ἀφίνω λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε εἰς ποῖαν σκληρὰν ἀμνηστῆσαν εὐρίσκειτο ὁ νεανίας· Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ συγγνώμην δι' αὐτὸν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ φοβούμενος μήπως πληγώσῃ τὴν φιλοτιμίαν του, καὶ

οὐδὲ παρατήρησις ἠδύνατο νὰ τοῦ κάμη, δυναμένον νὰ ταράξῃσι τὴν χολὴν του, ἂν καὶ ὁ Πατούλης ἦτο ὁ μάλιστα ἐστερημένος χολῆς ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Κυρία Βελμόντου ἐσήμκνε καὶ νέε τις θαλαμηπόλος ἐπικρουσιάσθη ὁ Πατούλης, ὅστις ἦτο ἀρελῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος ἀνακλιτήρος, τὴν βλέπει καὶ «— Αἰβοῦ, αἰβοῦ, σίβοῦ! τί ὠραία πῶ εἶναι αὐτὴ ἡ Μαργαρώ, λέγει, — αὐτὴ μὲ κανεὶ καλλίτερα ἀπὸ χάρτινον προσωπεῖον· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγείρεται, τρέχει πρὸς αὐτὴν, τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχίονος, τῆ δ. δει ῥάπισμα ἐπὶ τῶν νώτων, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν φιλήσῃ· καὶ φαίνεται ὅτι τὸ παίγνιον τοῦτο ἠθέλε διαρκέσει πολλὴν ὥραν, ἂν ὁ Κάρολος ἐρουθριῶν καὶ τεταραγμένος, δὲν ἐλάμβανεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, διὰ νὰ τὸν ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐπρογευμάτισαν, καὶ ὁμοῦς ὁ ἀγκυλλόμενος Παιτούλης δὲν ἐμέθυεν ἐν τῇ εὐωχίᾳ, διότι ὁ σωματός του ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ τρια ἢ τέσσαρα βωκάλικα οἴνου, χωρὶς νὰ τὸν κάμη νὰ σκορτάγῃ. Καὶ μέχρι μὲν τοῦ ἐπιδορπίου οὐδὲν μέγα δυστύχημα συνέβη, ἀλλ' αἴφνης τοῦ κατέβη ἰδέξ νὰ τραγωδηθῇ καὶ ἤρχισε νὰ μυκάται παντὶ σθένει ἄδων βακχικόν τι ἄσμα... Ἡ Κυρία Βελμόντου καὶ ὁ συζυγός τῆς ἔγειναν ἀφαντοὶ δι' εὐσχήμου τρόπου, καὶ ὁ Κάρολος τοῦ; ἠκολούθησε μετ' οὐ πολὺ, ὁ δὲ Παιτούλης εὐχαριστούμενος νὰ μὲν πλησίον τῆς τραπέζης, ἐξηκολούθηε νὰ ὀγκᾶται ἔτι σφοδρότερον.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ὁ Κάρολος συνεσκέπτετο μετὰ τῶν γονέων του περὶ τοῦ καλλίστου τρόπου τοῦ φέρεσθαι πρὸς τὸν φίλον του, διότι πιθανὸν ὑπ' εὐγνωμοσύνης νὰ ἡγάπα αὐτόν· Νὰ τὸν ἀφήσῃ ἦτο πράγμα ἀδύνατον καὶ τερατώδης ἀχαριστία· δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ συλλογισθῇ τὸ τοιοῦτον· ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν φυλάττωσιν εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο ἐπίσης ἀδύνατον, διότι διὰ τοῦ ὕρου καὶ τῶν τρόπων του ἐξέθετε τὴν οἰκογένειαν εἰς τρόπον λίαν ἐπονεϊδίστον.

Ἐχρειάσθη λοιπὸν, ἵνα εὐρωσι τὸν μέσον ὄρον, νὰ ὑπῆγῃ ὁ Κάρολος νὰ κατοικήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς ξενοδοχεῖον, ὅπου ἦθελον τρώγει, ὁσάκις ὁ σύμβουλος ἐξένιζεν ἀνθρώπους ἐκλεκτῆς ἀνατροφῆς.

Ἐν ᾧ δὲ συνεβουλεύοντο ταῦτα, αἰσθάνονται αἴφνης φρικώδη ὄσμην καπνοσύριγγος, καὶ συγχρόνως τὸν κρότον ἐκπωματιζομένου βωκαλίου, καὶ τοὺς καγχασμοὺς πολλῶν γελώντων ὁμοῦ· ὁ Κάρολος εὐθύς ἐνόησε τὰ τρέχοντα, καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ ἐστιτόριον, ὅπου εὐρε τὸν φίλον τοῦ Παιτούλη ὅστις εἶχεν ἀναγκάσει τὸν ὑπηρετήν, τὴν θαλαμηπόλον καὶ τὴν μαγειρίσσαν νὰ λάβωσι περὰ τὴν τράπεζαν τὰς τρεῖς κενὰς θέσεις τῶν κυρίων των, καὶ ἐξεπλήρωσεν τὰς τιμὰς τῆς τραπέζης διανέμων αὐτοῖς Καμπάνιον οἶνον, ἐν ᾧ ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του. Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Κάρολον. «Ὁ καλὸς τὸν Καρολάκη μου! Ἐβίβα! στὴν ὑγείαν τοῦ Καρολάκη μου! θὰ μὰς κάμη; δὰ τὴν τιμὴν νὰ πῆς μαζὺ μὰς, γιὰ τὴν καλὴν σου ἀντάμωσιν.

Ἐ! Μαργαρώ! ποῦσε; γρήγορα ἕνα ποτήρι γιὰ

τὸ φίλο μου τὸν Καρολάκι... Ποῦ ἔν' αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι; ἔμεινα μόνος στὸ τραπέζι!... Δὲν πειράζει· στάσου μιὰ στιγμή.

Ὁ Πατούλης λαμβάνει ἐν ποτήριον κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρες οἴνου, καὶ τὸ χύνει ἐπὶ τοῦ τάπητος φυσῶν ἐντὸς αὐτοῦ, θέτει τοὺς ρυπαροὺς δακτύλους του περὶ τὸ χεῖλος καὶ τὸ παρουσιάζει εἰς τὸν Κάρολον, ὅστις τὸ ἀποποιεῖται λέγων·

« Ἀγαπητέ μοι Κύριε Πατούλη, ἀναγκάζομαι νὰ ἐξέλθω διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω κατάλυμα. Κατάλυμα! εἶπεν ὁ Πατούλης ἀφίνων τὸ ποτήριον νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ διὰ τί; Δὲν θὰ καταλύσωμεν μὲ τὸν παπὰ καὶ τὴν μαμὰ; — Ὅχι· καὶ τοῦτο διὰ δύο λόγους· πρῶτον μὲν διότι δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸς τόπος εἰς τὴν οἰκίαν, ἔπειτα δὲ ὁ ναυτικὸς ἀξιωματικὸς ἀγαπᾷ νὰ ξαπλόνεται ὅπως θέλει.

« Ἐμβόηκα στὸ νόημα! » εἶπεν ὁ Πατούλης μισοκλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς, προεκβάλλων τὰ χεῖλη, συμπτήσων τὴν βίνα, καὶ κτυπῶν διὰ τῶν δύο δακτύλων του ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν παρειῶν, ἢ ἐξώγκωσε διὰ τῆς γλώσσης του· ἔπειτα δὲ ἠγέρθη, ἔλαβεν, οὐχὶ τὸν πῖλόν του (διότι ὁ πῖλός του ποτὲ δὲν ἀπεχωρίζετο τῆς κεφαλῆς του, εἰμὴ ὅταν ἐφόρει τὴν βαμβακίνην σκούφιαν του διὰ νὰ πλαγιάσῃ), ἀλλὰ τὴν βακτηρίαν του, καὶ ἠκολούθησε τὸν φίλον του Καρολάκι, ὡς ὁ κύων ἀκολουθεῖ τὸν αὐθέντην του. Ἄλλ' ὁ κύων οὗτος, καίτοι πλήρως ὑπακοῆς δι' ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἠγάπα, οὐχ' ἤττον ἦν ὀχλήρως καὶ διεστραμμένος πρὸς τοὺς ἄλλους· διὸ καὶ ἐξέθετε τὸν ταλαίπωρον Κάρολον εἰς τρόπον λίαν δυσάρεστον, παντοῦ ὅπου ὑπῆγαίνε.

Ἡμέραν τινὰ, ὁ δοῦξ τοῦ * * * ὁ ναύρχος τοῦ Καρόλου, μετεπέμψατο αὐτόν, διὰ νὰ τῷ ἐπιφορτίσῃ ἐντολὴν τινα λίαν σπουδαίαν. Εἰς μάτην ἠγωνίσθη ὁ Κάρολος ἐπὶ τινὰς ὥρας νὰ ξεφορτωθῇ τὸν Πατούλην, ὅστις οὐχ' ἤττον τῆς σκιάς του γενόμενος ἤδη ἀχώριστος ἀπ' αὐτοῦ, τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, καὶ κατῴρθωσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ναυάρχου, ὅστις ἦν ἀνὴρ εὐσαρκος καὶ ὀλίγον γάστρων· τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Πατούλη ἦτο ἄμα εἰσῆλθε, νὰ πλησιάσῃ τὸν δοῦκα οἰκείῳ τῷ τρόπῳ, καὶ νὰ τῷ εἴπῃ βραβύλων ἐλαφρὰ τὴν γαστέρα του. « Ναύρχέ μου, εἰσθε καλὸς ἄνθρωπος, ἀξιόλογος ἄνθρωπος, τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος· νὰ σᾶς δοῦμε, μπάριμπα ναύρχε, κάμετε καὶ μιὰ δικαία πράξι στὴ ζωῆ σας· προβιβάσατέ μας τὸν Καρολάκι μας. »

Ὁ ναύρχος ἐμβρόντητος ὡσανεὶ βόμβα εἶχε καταπέσει πρὸ τὸν ποδῶν του, ὡπισθοχώρησε τρία βήματα, καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα· τρεῖς ὑπηρετὰ ἐνεφανίσθησαν καὶ διέταξεν αὐτοῖς νὰ ἐκβάλωσιν ἐξω τὸν Πατούλην ὅπου καὶ ἐγένετο. Ὁ Κάρολος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ ναύρχος ἔστρεψε τὰ πλήρη ὄργης βλέμματά του, δὲν εὗρεν ἄλλο μέσον δικαιολογήσεως, εἰμὴ νὰ τῷ διηγήθῃ τὰ περιστατικά, ἅτινα εἶχον συνδέσει αὐτόν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ ἅτινα καθίστων ἀδύνατον εἰς αὐτόν τὸ ν' ἀπαλ-

λαθῇ ἀπ' αὐτοῦ εὐσυνειδήτως. Ὁ δοῦξ ἐνόησε κάλλιστα τὴν ἀξιολύπητον θέσιν τοῦ νεανίου, καὶ ὁμῶς ἠναγκάσθη νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀποστολὴν εἰς ἄλλον ἀξιωματικόν, καὶ ὁ ταλαίπωρος Κάρολος ἔμεινε περίλυπος· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερον οὐδὲ λέξιν δυσσυνεσίας εἰς τὸν φίλον του, διότι ἐν τῇ εὐκρινείᾳ τῶν αἰσθημάτων του, ἐφρόνει ὅτι ἐχρεώσῃ νὰ ὑποφέρῃ ἀγογγύστως τὰ πάντα, ἐκ μέρους ἐκείνου ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν του, καὶ τὸν ἐθεώρει θρησκευτικῶς ὡς δεύτερον πατέρα του.

Ἐὰν ὁ Κάρολος ἐπήγαγεν εἰς ἐπίσκεψιν δικαστοῦ τινος, φίλου τοῦ πατρὸς του, ἀφεύκτως ὁ Πατούλης ἐπέειραζε τὴν θαλαμηπόλον εἰς τὴν εἴσοδον, ἢ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον πρὶν εἰσελθῶσιν· ἔπειτα δὲ, θέλουσαν καὶ μὴ, ἐφίλει ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν οἰκοδέσποιαν, καὶ ἐκτύπα μετὰ οἰκειότητος τὸν ὄμον τοῦ δικαστοῦ ζητῶν μιαν πρέζαν ταμβάκου· ἐπτυν ἐπὶ τοῦ λαμπροτάτου ἐδάφους, καὶ ἐπὶ τῶν πολυτελεστάτων ταπήτων, καὶ ἀπέβριπτε πρὸ τῆς ἐξίας τὸν ἀπομασσηθέντα καπνὸν ἐκ τοῦ στόματός του.

Καὶ εἰς τὰ κομψοπρεπέστατα ξενοδογεῖα ἐκτύπα τρανώτατα διὰ τῆς βακτηρίας ἐπὶ τῆς τριπέζης ἵνα φωνάξῃ τὸν ὑπηρετὴν, καὶ ὠμίλει τοσοῦτον τρανοφῶνως, ὥστε ἠδυνατό τις νὰ ἀκούσῃ τὴν ὀμιλίαν του εἰς τὸν δρόμον· ἐὰν δὲ οἱ ὑπηρετοῦντες αὐτὸν ἠργοπόρουν καὶ τὸν ἔκαμνον νὰ περιμένῃ, ἐθύμονε κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ὠνόμαζεν ὀκνηροὺς, κοιμισμένους κ.τ.λ. καὶ ἐὰν οἱ ταλαίπωροι ἐλάμβανον τὸ πρᾶγμα σοβαρὰ, ἦτο πάντοτε ἔτοιμος νὰ γρονθοκοπηθῇ μετ' αὐτῶν.

Τέλος ὁ δυστυχὴς Κάρολος, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς μυρίας δυσσυνεσίας, τὰς ὁποίας τὰ ἦθη τοῦ φίλου του ἐπροξένουν εἰς αὐτόν καθ' ἑκάστην, ἔλαβε τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ μὴ ἐξέλθῃ ποσῶς ἐκ τοῦ δωματίου, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Παρισίους διαμονῆς του, καὶ ν' ἀφιέρωσῃ τὸν καιρὸν του ὀλοκλήρως εἰς μελέτην, μέχρις οὗ ἐκπνεύσῃ ἢ προθεσμίᾳ του· τότε καὶ ὁ Πατούλης προμηθεύθει καπνοσύριγγας, καπνὸν, καὶ ἐφημερίδας δὲν ἐξῆλθε πλέον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κάρολος δραττόμενος στιγμιαίας τινὸς ἀπουσίας τοῦ τρομεροῦ φίλου του, ἐξῆλθεν εἰς περίπατον, ἵνα ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τὰς κοπιώδεις μαθηματικὰς μελέτας του· εἰσῆλθεν εἰς ἐν ἐκ τῶν καφενείων τῶν προμαγῶνων, ὅπου εὐρίσκοντο τρεῖς ἢ τέσσαρες κουφόνοις Νόρκισοι, οἵτινες, ἐκ τοῦ ἠπίου καὶ ἀβροῦ τρόπου του, ἐκλαβόντες αὐτόν ὡς δειλὸν καὶ ἀνίδεον τοῦ κόσμου, ἠθέλησαν νὰ γελάσωσιν ἐκθαμβοῦντες αὐτὸν διὰ μυστηριώδους ἐμπαιγμοῦ (en le mystifiant). Ἄλλ' εἰς τὴν πρώτην προσβολὴν ὁ Κάρολος ἠγέρθη καὶ δοῦς αὐτοῖς ἀξιοπρεπῶς τὴν δέουσαν ἀπάντησιν, ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' οἱ κύριοι οὗτοι τοῦ ἐκώλησον τὴν ἐξοδον, καὶ τότε τὸ πρᾶγμα κατήντησεν εἰς σοβαρὰν ἐριδα, ἐξ ἧς προέκυψεν πρόκλησις εἰς μονομαχίαν ἐκ μέρους τῶν παλιηγαριῶν ἐκεί-

νων, ἧτις ἐμελλε νὰ συμβῇ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν Πύλην Μαλλότου, τὴν μεσημβρίαν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωματίον του εὗρε τὸν Πατούλην καπνίζοντα ἡσυχῶς τὴν πίπαν του καὶ περιμένοντα αὐτόν· τῷ διηγήθη τὸ συμβῆν, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐν ἤθελε νὰ γείνη μάρτυς του. « Ὅχι, ἀπεκρίθη οὗτος· παστροκά. — Καὶ ὅμως φιλε μου ἤλπιζα ὅτι ἤθελες μοὶ κάμει τὴν χάριν. — Ἡπατάσο! Καὶ διὰ ποῖον λόγον; — Διότι δὲν θέλετε μονομαχήσει. — Ἐπιθύμουν νὰ μάθω ποῖος θὰ μ' ἐμποδίσει; — Ἐγὼ — Σὺ; — Ἐγὼ ὁ ἴδιος! ἐκείνο ποῦ σοῦ λέγω, Καρολάκι μου. »

Ὁ νέος ναυτικὸς ἠτηνῆθη τὴν χιλιοστήν ἤδη φορὰν, ὅτι καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἐνίοτε εἶναι βαρὺ φορτίον· ἀντὶ δὲ πάσης ἀπαντήσεως ὕψωσε τοὺς ὤμους του, καὶ ἐξείψε τὰ χερτῶνυμον τοῦ ἀντιπάλου του ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ τῆς ἰστίας, καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάξῃ τὰ πιστόλιά του, ἐν ᾧ ὁ Πατούλης, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἀνέπεμπεν ἐκ τῆς πίπας του ὑπερμεγέθεις ὄγκους καπνοῦ μέχρις τῆς ὀροφῆς· ὁ Κάρολος ἐξῆλθε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς γονεῖς του, ἴσως διὰ τελευταίαν φορὰν, ἀλλ' ὁ φίλος του ἐναντίον τῆς συνηθείας του δὲν ἠγέρθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· τὸ ἐπέρας ὅτε ἐπέστρεψε τὸν εὖρε καθήμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔδρας, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ καπνίζοντα μὲ τὴν αὐτὴν ἀπάθειαν, ἀλλὰ δὲν παρετήρησεν ὅτι τὸ χερτῶνυμον τοῦ αὐθαδῶν ἀντικάλου του δὲν ἦτο πλέον ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ τῆς ἰστίας.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κάρολος ἠγέρθη λίαν πρῶτῃ, ἔγραψεν ἐπιστολάς τινὰς, καὶ ἐπερίμενε μέχρις τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἡμισείας ὥρας τὸν φίλον του Πατούλην ὅστις δὲν ἀνεφάνη.

« Ἔστω, εἶπεν ὁ Κάρολος κατὰ νοῦν, φαίνεται ὅτι εἶναι ἀκόμη κακιομένος, καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ εἶπα τὴν ὥραν τῆς συναντήσεως, δὲν δύναμαι νὰ περιμένω τίποτε παρ' αὐτοῦ ὑπάγω μόνος, καὶ λαμβάνω τὸν τυχόντα διὰ μαρτυρά μου » Φοβούμενος δὲ μήπως ἀργοπορήσῃ, εἰσῆλθεν εἰς ὄχημα καὶ ἐφθάσεν εἰς τὴν Πύλην Μαλλότου εἰς τὰς δώδεκα παρὰ δέκα.

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόγνης, παρετήρησεν ἄνθρωπον τρέχοντα ὄλαις δυνάμει διὰ τοῦ ὕλοτομείου (taillis) καὶ τῷ ἐράνη ὅτι ὠμοίαζε τὸν Πατούλην εἰς τρόπον παραδόξον, ἀλλ' ἡ ὥρα ἤγγιζε, καὶ δὲν ἔδωκε προσοχὴν. Διευθύνεται γιγαντιαίως βήμασι πρὸς τὸ μέρος τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὴν μονομαχίαν, ἀλλ' ὅτε ἐφθάσεν ἐκεῖ φοικτὸν θέαμα παρεστη εἰς τὰ βλεματάτου ὁ ὑβρίσας αὐτόν τὴν προτερικίαν διαπερασθεὶς ὑπὸ ξίφους, παρέδιδε τὴν τελευταίαν πνοὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τριῶν ἐκ τῶν συντρόφων του!

Ἴδου τί συνέβη· ὁ Κύριος Θεόδωρος * * *, ὁ ξιφομάχος ὅστις εἶχεν ὑβρίσει καὶ προκαλέσει τὸν Κάρολον, τῷ εἶχε δώσει τὸ χερτῶνυμόν του, ὁ δὲ Πατούλης ἰδὼν τὸ χερτῶνυμον τοῦτο ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ τῆς ἰστίας τὸ ἔλαβε, καὶ ἐμβάλων αὐτὸ εἰς τὸν

κόλπον του εἶπε καθ' ἑαυτόν· « Πάγει καλὰ ἐτζι· ὁ Καρολάκι δὲ θὰ χτυπηθῇ, εἰδὲ μὴ νὰ μὲ χτυπήσουν χίλις ἀστροπελέκια! Πρέπει πρῶτον νὰ γείνω ἐγὼ σὰν τὸ κόσκινο ἀπ' τῆς λαβωματιαῖς. »

Τὴν ἐπαύριον ἠγέρθη λίαν πρῶτῃ καὶ ὑπῆγε καὶ ἐτέθη ὡς φρουρὸς παρὰ τὴν θύραν τοῦ διχζιφιστοῦ· εἰς τὰς ἐννέα ὥρας τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπου ὁ νεανίας οὗτος εἶχε συμφωνήσει νὰ εὐρεθῇ μετὰ τῶν φίλων του· εἰσῆλθε κατόπιν αὐτοῦ, τὸν ἐπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τῷ ἔδωκε δύο καλὰ βραβύλων· κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου ὑπῆγον καὶ ἐμονομαχῆσαν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόγνης, καὶ ὁ Πατούλης κατῴρθωσε νὰ ξεπαστρέψῃ τὸν μαχαιροβγάλτην πρὸ τῆς μεσημβρίας.

Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν τυχόνται αἱ μονομαχίαι δὲν ἐσυγχωροῦντο, ὁ ἀλευροπόλις μας ἔκρινε φρόνιμον νὰ τὸ πατοουτώσῃ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ὑγεῖαν οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ραδεμένον καὶ προσφιλέστατον Καρολάκι του, καὶ δὲν ἐφάνη πλέον ἐν Παρισίους.

Ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν ἐβρίζουται συνήθως τόσων βαθέως, τοῦλάχιστον εἰς τὰς καρδίας τῶν πολλῶν.

Πᾶς ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ Καρόλου, ἤθελεν ἀγάλλεσθαι διότι ἀπηλλάγη τόσον εὐθηνὰ ἀπὸ φίλου ὅστις ἀδικόπως περιέπλεκεν αὐτόν εἰς ἐριδας, εἰς δυσκολίας καὶ ἐνίοτε κάτι χειρότερον· ἀλλ' ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ νεανίου μας δὲν ἐσυγχώρει αὐτῷ αἰσθήματα τὰ ὅποια ἤθελε θεωρήσει ὡς τερατώδη ἀχαριστίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπήθη εὐκρινῶς διότι ἀπεχωρίσθη ἐκείνου ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν του ἅπαξ, ἴσως δὲ καὶ δις!

Δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὸ συμβῆν τοῦτο, ληξίστης τῆς προθεσμίας τῆς ἀδείας του, ἐπέστρεψεν εἰς Τουλόνα, ὅθεν ἡ φρεγάτα Γλάρος ἐμελλε νὰ ἐκπλεύσῃ. Φθάσας εἰς τὴν πόλιν ταύτην, παρετήρησε τὸ πλοῖον τοῦ ἐλλειμνομένου, καὶ εἰσῆλθεν εἰς λέμβον ἵνα ἐπιβιβασθῇ εἰς αὐτό· ἀλλὰ καίτοι μακρὰν εἶδεν ἄνθρωπὸν τινα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ νὰ βλέπῃ μετὰ προσοχῆς. Ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός του! Ῥωμαλέος τις ναύτης μὲ κυκλὴν ζακέτταν καὶ λευκὰς περισκελίδας, ἐξέπεμπε κραυγὰς ἀγαλλιάσεως, ἀναρρίπτων ὑψηλὰ τὴν ἐρυθρὰν καὶ κυμαινομένην ζώνην του, καὶ περιτινάσσων τὸν πῖλον τοῦ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του. « Αὐτὸς εἶναι, εἶπεν ὁ Κάρολος, δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀμφιβάλλω!... » Καὶ τῷ ὄντι ὁ Πατούλης ἦτο, ἐλθὼν καὶ κατασχεθεὶς πάλιν ὡς ἀπλοῦς ναύτης ἵνα μὴ ἀποχωρισθῇ τοῦ χερτεμένου του Καρολάκι. « Ἐ! Πάγει πιὰ, ἀπόλωτο δι' ἐμὲ τὸ ναυτικὸν στάδιον, εἶπε κατὰ νοῦν ὁ Κάρολος, διότι ἔχων οἰκείον φίλον τὸν Νικολῆν Πατούλην, θέλει μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ διατηρῶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ βαθμοῦ μου, καὶ νὰ φυλάττω τάξιν ἐντὸς τοῦ πλοίου· ἔστω λοιπὸν, ἄς γείνη καὶ ἡ θυσία αὕτη· δίδω τὴν παραίτησί μου! »

Ὁ Κάρολος ἠπάτατο, διότι ὁ Πατούλης δὲν εἶχε μὲν τὴν ἐλάχιστην ἰδέαν τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς κοινωνικῆς κοσμιότητος, ἀλλ' ἐν ᾧ ἦτο μοῦσεσος, διὰ τῆς μάλιστα καὶ τοῦ στρόμφου τοσοῦτον καλῶς ἐνετύπωσαν εἰς τὸν νῦν τὴν ναυτικὴν ἐθιμοταξίαν καὶ τὸ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τοῦ σέβας, ὥστε δὲν παρεξέτραπεν ποτὲ ἐξ αὐτῶν ἐντὸς τοῦ πλοίου, τοῦλάχιστον εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ βλάψῃ τὸν φίλον του.

Ὁ Γλάρος παρέπλεε τὰ παράλια τῆς Σενεγάλης ἡμέραν δέ τινα, καθ' ἣν ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς, κατέβη τοῦ Νικολῆ Πατούλη νὰ κολυμβήσῃ τὸν εἰδοποίησαν λοιπὸν ὅτι οἱ καρχαρίαί (σκυλόψαρα) ἦταν πάγκοινοι εἰς ἐκείνην τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ Νικολῆς δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε· μόλις δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ὕψωσε τὰς τρεμούσας χεῖράς του πρὸς τὸ πλεῖον, μορμουρίζων ἐκπνεύσῃ τῆ φωνῇ « Ὑγίαίνε Καρολάκη μου, Ὑγίαίνε ψυχὴ μου!!! » Ἐἶτα δὲ τὸ ὕδωρ ἐταράχθη ἐρυθρόχρου, καὶ πλέον δὲν ἐφάνη τίποτε.

Εὗρον δὲ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου του τὴν διαθήκην του δι' ἧς ἀφῆκεν εἰς τὸν Κάρολον ὅλην του τὴν περιουσίαν.

Η ΚΑΛΛΟΝΗ.

1.

Εἰπέ μοι θεὰ διὰ τί
Τὸν τοῦν, τὴν ψυχὴν μου κρατεῖ
Λεσβίαν τὸ θεῖόν σου βλέμμα;
Τὰ πάντα διὰ σὲ λησμοῦν,
Καὶ ὅταν σὲ δῶ δὲν φθορῶ
Τὸν κόσμον τὸ μέγιστον ζέμμα.

2.

Εἰς θάλλουρα κήποι λαμπρῶν
Ἐν μέσῳ ἀνθέων ἀβρῶν
Σὲ εἶδα κ' ἡμαῦρος τὰ ἄρθα
Μειδιάμα εἶχες γλυκὴ,
Ἡ ὄψις σου ἦν θεϊκὴ,
Καὶ πᾶς ὁ ἰδῶν σε ἠφθάνθη.

3.

Καὶ τότε μὲ χεῖρ' ἀπαλήν
Κιθάραν ἐπήρες καλήν,
Κ' ἠκούσθη φωνὴ παραδείσου.
Γλυκῶφωνα ἦλθον πενήτα,
Κ' εὐθὺς κελαδοῦντα τερπνὰ
Εἰς ἀμύλλαν ἦλθον μαζί σου.

4.

Ἄλλ' αἴφρως αὐτὰ σιωποῦν,
Ἄνοιγουν πτερὰ καὶ πετοῦν,
Μ' αἰσχύνει μακρὰν τῆς νικώσης!
Ὡ μοῦσα, σειρήν, ναῖας,
Θεὰ οὐρανόθεν φηγάς
Κατῆλθες τὴν γῆν νὰ θαμβώσης;

5.

Τὸ βλέμμα σου εἶν' ἀρετῆ,
Ἡ ὄψις ὄλη σεπτῆ,
Ἄκτινα ἐκλάμπει ἀγίαν,
Καὶ πᾶς ὁ ἰδῶν σε βροτὸς
Βαθέως αἰσθάνει' ἐντὸς
Ἀγγέλου χαρὰν καὶ θρησκείαν.

6.

Φεῦ! τί ὠρεῖται καλλορῆ
Ἐὰν ἀρετῆς ἢ κενῆ;
Ἐν πρόσκαιρον παίγνιον μάρον.
Ἡ δὲ καλλορῆ τῆς ψυχῆς,
Ἡ πάντα ποιοῦσ' εὐτυχεῖς,
Ζῆ νόρη' στὸν ἅπαντα χρόνον.

ΚΑΠΟΤΕ ΚΑΙ ΛΑΗΘΕΥΟΥΣΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ.

Α'.

Qui ne fait châteaux en Espagne?
Picrochole, Pyrrhus, la laitère, enfin tous,
Autant les sages que les fous.
Chacun songe en veillant; il n'est rien de si doux..

Ποῦ εὐοίσεις ἀναγνώστα μου τὴν τέρψιν σου ὅταν μὴ εἰσεύρων τί νὰ κάμῃς ἀνάπτεις τὸ σιγάρον σου ἢ τὸν ναργελέν σου καὶ ἐξοπλοῦσαι ἐπὶ τοῦ σοφῆ; Εἰς τὰ τεξείδια βίβλια τῆς ἰσταμένης φαντασίας σου εἰς τὰ βρασίλια τῆς δημιουργίας αὐτῆς. Φεῦ! χωρὶς τῆς δαιμονίας ταύτης δυνάμεως τῆς ψυχῆς, δι' ἧς μετέωροι ἐγκαταλείπομεν πρὸς στιγμὴν τὴν κατοικίαν ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, ἡ ζωὴ ἡμῶν θά ἦτο κόλασις περικολλουλοῦσα ἡμᾶς μέχρι τοῦ τάφου. Ἄν ὁ ὀφθαλμὸς εὐτος τῆς διανοίας τὰς ὑπὸ φοβερῶν νεφῶν κεκαλυμμένους ὥρας τοῦ βίου ἡμῶν δὲν διεσκέδαζε διὰ τοῦ γλυκεῖος αὐτοῦ σπινθῆρος, διὰ τοῦ πρηγόρου ἐκείνου ἀγγέλου ὅστις καλεῖται ἑλπίς, εὐτελῆ πλάσματα τῆς μεγάλης δημιουργίας, δὲν θά ἐτολμῶμεν νὰ ὑψώνομεν τὸ βλέμμα πέραν τοῦ ὀρίζοντος ἡμῶν, καὶ νὰ φαντασθῶμεν εὐδαιμο-

νίαν ἐπίγειον καὶ μακρὰν αὐτῆς τὴν ζωὴν τῆς αἰωνιότητος.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Μιχίου, ἐν μιᾷ τῶν ἀνεφέλων ἐκείνων νυκτῶν τοῦ οὐρανοῦ τῆς Σμύρνης, δύο φίλοι ἀναπετάσαντες τὰς πτέρυγας τῆς φιλοπλοῦς αὐτῶν φαντασίας διέσχισον τὰς ἐκτάσεις τοῦ αἰθέρος ὡς περιστραῖ παρ' ἀλλήλαις ἰστάμεναι.

Καθήμενοι παρὰ τὴν θύραν οἰκίας ἀπέναντι ἀλλήλων ἐθεῶντο τὸ ἀργυροῦν φῶς τῆς πρὸς δυσημᾶς θειοδόσης Σελήνης καὶ μετ' ἐπιμελείας περιπαθῶν ἐραστῶν διήκριβον ἅπασαν τὴν ἐγγεομένην γλυκύτητα ἐκ τῆς ὕψεως αὐτῆς εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀγαπῶντων. Καὶ ὅτε μὲν εὗρισκον ὅτι ἡ ἐπιπροσθήσασα ἐκείνη νεφέλη ἀφαιρέσασα μέρος τοῦ φωτός αὐτῆς διεμπτύρετο κατὰ τῆς ἀστιασίας ἐραστοῦ μὲ ψευδῆ ἔπεα ἀπατῶντος τὴν εὐπιστον ἐρωμένην του· ὅτε δὲ ἐδογματίζον ὅτι ἡ νύξ λαμπούσης τῆς Σελήνης εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ὥρα διὰ τὰς ἐρωτικὰς συγμᾶς ὡς νὰ μὴ ἦτο γνωστὸν τοῦτο ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· ὅτε δὲ πάλιν σαπιάζοντες κατὰ τῆς μαγείας ταύτης τῆς φύσεως ἐμέμφοντο τὸν Φοῖβον ὅτι δανεῖζει τοιαύτην ἐπγαυγὸν δύναμιν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἧτις ἀκούρατος πλανᾶται ἐν ὥρα νυκτός ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ συμπερκαύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἡσυχίαν τῶν νεαρῶν καρδιῶν.

Ἄλλ' ἤδη αἱ σκέψεις περὶ τῆς ἐπιφροῆς τῆς Φοίβης ἐπὶ τὰς καρδίας τῶν θνητῶν ἐξηντλιῦντο, καὶ οἱ φίλοι ἤθελον εὐρεθῆ μὲ κενὴν διάνοιαν, ἂν ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν δὲν ὠνειοσέυετο, καίτοι ἐξυπνος ἐν ἀπὸ τὰ εὐχάριστα ἐκείνα ὄνειρα ἅπερ πάντες ἀνεξαιρέτως ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀληθεύωσιν, μ' ὅλον ὅτι δὲν θέλωμεν νὰ εἰπώμεν ὅτ πιστεύομεν εἰς τὰ θαύματα τῆς τύχης.

— Ἐτσι ποῦ λές;—εἶπεν ὁ Φαντασίας διακόψας τὴν στιγμάκιαν σιωπὴν, ὡς εἰ οὐδεμία κἂν ὀμιλία εἶχε γείνει περὶ τοῦ οὐρανοῦ κατοίκου—ἔτσι ποῦ λές ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἀπὸ ἐκατὸν χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα ὁ καθένας μας!!! Τότε ναὶ συμφωνῶ.

— Τί συμφωνεῖς, ἀπήντησεν ὁ Ἀπαθείας.

— Τότε εἰμπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὑπάρχει εὐδαιμονία ἐπὶ τῆς γῆς.

— Καὶ τότε ποῦ δὲν τὰ ἔχωμεν δὲν ὑπάρχει.

— Θαρῶ πῶς ὄχι.

— Ἰπόθεσε διὰ μίην στιγμὴν ὅτι τὰ εἶχομεν, λοιπὸν τί θὰ ἔκαμνες διὰ νὰ ἦσαι εὐτυχῆς;

— Εἴξουρα, φίλε ἀγαπητέ, τί ἤθελα νὰ κάμω. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ ταράττωμεν τὴν ἡσυχίαν μας μὲ τέτοια; ὄνειρα ἀφοῦ κατὰ κακὴν μας τύχην δὲν ἔχομεν κανένα θεῖον, ἔστω καὶ νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' αὐτοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες, ὥστε νὰ ἐλπίζωμεν καμμίαν ἐξαρνητικὴν κληρονομίαν. Ἄν καλὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ πρὸ ἡμερῶν ἀνακαλυφθέντα χρυσορυχεῖα τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔρχεται νὰ στερηθῶ ἐκκόλως τῆς ὠραίας ἡμῶν πατρίδος καὶ νὰ ὑπάγω νὰ προσενεχθῶ δόρπος εἰς τοὺς κύκλωπες τοῦ νέου κόσμου, εἰς τοὺς ἀγρίους αὐτοῦ κατοίκους. Εἰς τὴν φίλην μας Ἑλλάδα κατὰ

τάς τελευταίας εκείθεν εἰδήσεις ἀνεκαλύφθη νέα Καλλιφορτία, καὶ φυλλάττω δι' ἐκεῖ τὴν ὄρεξίν μου.

— Παραίτα διὰ παντός τὸ ἀπο πατρίδος σοῦ πλάζεσθαι ἄφες πρὸς στιγμήν, καὶ μέχρι δευτέρας βεβαιώσεως τὴν χαροποιὰν εἶδησιν ταύτην, καὶ ὑπόθες ὅτι κληρονομεῖς μετὰ μίαν ὥραν, αὐριον, μετὰ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ ἓνα μῆνα. . .

— Καθὼς τρέχεις θὰ φθάσῃς εἰς τὴν ἑκατοντα-ετηρίδα.

Ἐπιπέθης λοιπὸν ὅτι ἀναχωρεῖς ἀπ' ἐδῶ καὶ ὑπάγεις νὰ κοιμηθῇς καθ' ὅδον σκοντάπτεις εἰς τι ἀπαλὸν, κύπτεις καὶ τὸ βλέπεις, τὸ πιάνεις, καὶ εὐρίσκεις ὅτι εἶναι γραμματοφυλάκιον τὸ ἀνοίγεις, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! βλέπεις. τί βλέπεις; δέκα Γαλλικὰ χρυσονομίσματα, δέκα χιλιάδων φράγκων ἕκαστον.

— Πρέπει νὰ ἦναι εἴκοσι, διὰ νὰ σὰς δώσω τὰ δέκα.

— Καλὰ εἶναι κί' αὐτά.

Λοιπὸν κληρονομεῖς ἢ εὐρίσκεις διὰ σὲ καὶ δι' ἐμὲ τὸ ποσὸν τοῦτο, τί ἤθελες τὸ κάμει;—

— Οὐδὲν ἀπλούστερον. ἤθελα ὅμως νὰ εἰξεύρω τί θὰ τὸ ἔκαμνες ἐσὺ ἂν τὸ εὐρίσκεις;

— Ἐγὼ εἰξεύρεις, φίλε Φαντασία, πῶς ἀγαπῶ μᾶλλον τὰ θετικὰ πράγματα· τὸ λοιπὸν εἴθελα νὰ ἐμπορευθῶ αὐτὰ τὰ φράγκα διὰ νὰ ἐμπορέσω νὰ κάμω ἐν εἰσόδῃμα ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα.

— Βλέπεις τὸ λάθος ποῦ ἐκάμαμεν; ἔπρεπε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εὐρίσκαμεν ἓνα ποσὸν τὸ ὅποιον νὰ δίδῃ καὶ εἰς τοὺς δύο ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων εἰσόδῃμα!

Τοῦτου ὑποθεθέντος φίλε Φαντασία, ἤθελα νὰ ἐπιθῶ ἀμέσως εἰς ἓν ἀτμόπλοον τῶν Messageries Impériales καὶ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν νὰ εὐρεθῶ εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ στρώσω αἰωνίως, καὶ νὰ μὴ μὲ μέλη τί συμβαίνει ἐξω τῆς Γαλλίας.

— Δὲν εἶμαι καθόλου τῆς ιδέας σου, Κύριε Ἀπαθεία, ἐγὼ ἤθελα κάμει τὸ ἐναντίον· ἤθελα εἰπεῖ· Ἐγὼ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα εἰσόδῃμα· καὶ ἐπειδὴ τὰ ἔχω ἐξοδεύω μόνον τὸ ἡμισυ αὐτῶν.

— Ἀμὴ τὸ ἄλλο ἡμισυ τ' ἀφίσεις νὰ ἡσυχάζῃ;

— Νὰ ἡσυχάζῃ! τὸ κάμνω καὶ τρέχῃ καλλίτερα ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον.

Εἰξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ζῶμεν ἐνκοινωνία ἐν ἡ, ἂν ἡμεῖς δὲν πράξωμεν τι καλὸν ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδέποτε ὑπ' ἄλλων γίνεται.

Λοιπὸν διατίθῃμι τὰς πενήντα χιλιάδας τῶν φράγκων ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν φώτων, ὑπὲρ τῆς τῶν πτωχοπαίδων καὶ ὀρφανῶν περιθάλψεως, συνιστῶν ὀρφανοτροφεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα μ' ἄλλας λέξεις πράττω ὅ,τι δύναμαι νὰ φαντασθῶ καλὸν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους· καὶ οὐ μόνος ἐγὼ ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ πείσω καὶ ἄλλους νὰ συμμερισθῶσι τὸν ὑπὲρ τοῦ κοινῆ ἀγαθοῦ ζῆλόν μου.

— Ἄς ἔλωμεν τώρα εἰς τὸ προκείμενον· τὰς

ἄλλας πενήντα χιλιάδας τῶν φράγκων πῶς τὰς διαθέτεις ὑπὲρ σοῦ;

— Πρῶτον ἐνοικιάζω, ἢ καλλίτερον ἀγοράζω μίαν οἰκίαν χωρητικότητος ζευγῶν τινῶν ἀνθρώπων· τῆς οἰκίας ἀγορασθείσης, καὶ τοῦ δεσπότη αὐτῆς ὑπάρχοντος πρέπει κατὰ συνέπειαν νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἡ δέσποινα.

— Χαρὰ στὴν μοῖραν ἐκείνης ποῦ θὰ σὲ πάρῃ, μὲ μίαν οἰκίαν καὶ πενήντα χιλιάδας φράγκων εἰσόδῃμα, par dessus δὲ le marché καὶ μὲ ὄνειρα τερπνότατα.

— Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ ζωὴ μας ἢ ὄνειρον;

Οὕτω λοιπὸν στέλλομεν ἐν οὐλτιμάτον εἰς τὸ κορίτσι τῆ ἀγγέλομεν ὅτι τὰ ψεύματα ἐτελείωσαν, ὅτι ἤγγικεν ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως, καὶ ἄς κάμῃ τὸ σαυρὸ τῆς καὶ ἄς προσέλθῃ καὶ οὕτως ἡ ὑπὸ τὴν πατρικὴν αὐτῆς στέγην ἀπολαύουσα τῆς φιλίας ἡμῶν Α* * ἀπολαύει αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ὄροφῆν καὶ τοῦ λοιποῦ στέλνω εἰς τὸ καλὸν ὄλουσ τοὺς Ἀδώνιδας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, καὶ κερδίζω ἓνα ζευγάρι παπούτσια καθεὶ δύο μῆνας.

— Δὲν εἶν' ἄσχημη ιδέα.

— Πέμου τὴν καλλίτερη, ἀντέκρουσεν ὁ Φαντασίας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκβάλλει τὸ ὠρολόγιον αὐτοῦ, καὶ ἰδὼν ὅτι ὀλίγα ἔτι λεπτά καὶ οἱ ἀντίποδες ἡμῶν εἶχον μεσημβρίαν.

— Ὁ Δαυὶδ, εἶπε, μᾶς λέγει ὅτι ὁ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸν νυστάζοντα δὲν εὐφραίνει ἄλλο ἢ ὁ ὕπνος — καὶ ταῦτα λέγων ἠγέρθη, ἐξέβηκε τὸ φαναράκιόν του ἀπὸ τὰ βαθύα θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, τὸ ἤναψε καὶ λαβόμενος ἀσθενῶς τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἀπαθείου, προσήγγισεν αὐτῷ τὴν καλὴν νύκτα.

— Δὲν μοὶ ἀρέσκει ἡ κοκκωνίστικη αὐτῆ χειραψία εἶπεν ὁ Ἀπαθείας, οἱ Ἕλληνες δὲν ἐδεξιούντο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐτίναξε τοσοῦτον σφοδρῶς τὴν χειρὰ τοῦ Φαντασίου οὐχὶ πλέον κατὰ τὸν Ἑλληνικόν, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀγγλικώτατον τρόπον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐξαρθρώσῃ αὐτήν.

Ἄλλὰ πρὶν ὁ Φαντασίας ἀπομακρυνθῆ πέντε ἢ ἑξ βήματα ἀπὸ τῆς θύρας, ὁ Ἀπαθείας, πρὸς πηχὺ χηθὴ αὐτῷ.

— Ἵπνον ἐλαφρὸν καὶ πάσης σατανικῆς εἰ cetera.

— Ἀμὴν, ἀπεκρίθη ὁ Φαντασίας, καὶ οὕτως ἀπεχωρίσθησαν καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας, καθ' ἃς ὄνειρευόντο τὰ τερπνότατα τῶν ὀνείρων, πλὴν χωρὶς κανεὶς καλοκάγαθος γείτων ὡς ὁ τοῦ Μολαστραδίν Χότζα ν' ἀκούσῃ καὶ δοκιμάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν.

Τίς ὅμως εἶδε τί τέξεται ἡ αὐριον;

Ὁ Κύριος Ἀπαθείας μετ' ὀλίγα λεπτά ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του, μετὰ τριπλάσιον χρονικὸν διάστημα ἀφίχθη καὶ ὁ Φαντασίας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ πρὶν κατακλιθῆ ἠσθάνθη

ὅτι ἡ ὠμοπλάτη του εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς καταπλάσματος· τοσοῦτον σφοδρῶς ὑπῆρξεν ὁ à l' anglaise ἀποχαιρετισμὸς τοῦ Ἀπαθείου. Μετεχειρίσθη τὸ κατάπλασμα; — Μ' ὄλας τὰς προσπάθειάς ἡμῶν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἱστορίας ἡμῶν, καὶ θὰ μένη ἴσως σκοτεινὸν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ὡς πολλὰ μέρη τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας.

B.

Ἦδη ὁ Ἥλιος εἶχεν ἀναβῆ ὀργικὰς τινὰς ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἐτόξευε καὶ τινὰς ἀκτίνας αὐτοῦ ἐντὸς τῶν παραθύρων τοῦ Ἀπαθείου, δὲν λέγομεν καὶ τοῦ Φαντασίου, διότι τὰ ἰδικὰ του ἔβλεπον πρὸς δυσμάς.

Ἦτο λοιπὸν ὥρα καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι τῆς δουλείας ἐγειρόμενοι λαμβάνουσι τὸν καφὲν αὐτῶν, καπνίζουσιν ἓνα τσιμπούκι ἢ δύο τρία σιγάρα, κάμνουν τὸν σταυρὸν τους καὶ ἐξέρχονται, ὅτε καὶ ὁ Ἀπαθείας ὡς παιδί τὸ ὅποιον δίδει χρηστὰς ἐλπίδας περὶ ἐμπορικῆς ἰκανότητος εἰς τὸν μισθοῦντα αὐτὸν ἔμπορον, ἐξύπνησεν, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀνοίξας αὐτοὺς ἔβριψε τὸ βλέμμα εἰς τὸ παράθυρον ἵνα μαντεύσῃ ἐκ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου τί ὥρα ἦτο· δὲν ἐφύσθη εἰς τὴν μαντείαν του· ἀφοῦ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ ἐβδόμη ὥρα, ἐκύταξε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ ἰδοὺ εὐρέθη σύμφωνος μὲ αὐτό. Τότε κατέβη τῆς κλίνης του, ἐνίφθη, ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν μαρμαρόστρωτον αὐλήν του, ἔνθα ἦσαν παρατεταγμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης του κυμβία τοῦ καφέ. Προσῆλθεν εἰς αὐτήν, καὶ ἐκάθισε μετὰ τῶν λοιπῶν οἰκείων, ἀναμενόντων αὐτὸν ἵνα ῥοφήσῃ τὸν μέλανα ζωμὸν τῆς Ἀραβίας.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Ἀπαθείας ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ ἐμβάπτῃ τὸν ἄρτον αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ εὐρέως κυμβίου του, ἡ θύρα κρούεται, ἡ θεραπευτικὴ ἀνοίγεται, καὶ εἰς διανομὴν ἐγγχειρίζεται αὐτῇ ἐπιστολήν· ἡ θύρα κλείεται, καὶ ἡ θεραπευτικὴ φέρει τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν Ἀπαθείαν.

Τὴν λαμβάνει, θεωρεῖ τὴν ἐπιγραφὴν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τίνοσ τὸ γράψιμον· ἠθέλησε νὰ προῖδῃ τοῦλάχιστον πῶθεν ἔρχεται, ἀλλ' αἰ ἐπ' αὐτῆς σφραγίδες, ἦρὲν διότι ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γραμμάτων ἡ δὲ διότι δὲν ἐπίασε καλῶς, ἐματαιώσαν τὴν περὶ γενεθλίου γῆς τῆς ἐπιστολῆς ἔρευναν· ἀπελπισθεὶς δὲ ἀπεσφράγισεν αὐτήν, ἐξεδίπλωσεν, ἀνέγνωσεν ἀσφραγιστὴν τὴν ἡμερομηνίαν, ἔβριψε μετὰ ἠλεκτρικῆς ταχύτητος τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς, ἀλλ' οὐκ ἠδύνατο ξυιέναι τίς ὁ γράφων, καίτοι ἔβλεπεν ὑπογεγραμμένον τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας.

Ἀναλαβὼν δὲ τὴν ἐπὶ μίαν στιγμήν ταραχθεῖσαν ἀπαθείαν αὐτοῦ ἀνέγνωσεν ἐν τῷ νῷ ταῦδε.

Ἐν Πετροῦπόλει 2 Ἀπριλίου 18. .

Ἀγαπητὴ μοι ἀνεψιέ!

Ἄς μὴ σὲ φανῇ παράξενον ὅτι καθ' ἣν ὥραν ἀναγινώσκεις τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην, ἀνευρίσκεις ἐν ἀπολωλὸς πρόβατον τῆς οἰκογενείας σου.

Ἰδοὺ πῶς ἀπωλέσθη τὸ ταλαίπωρον τοῦτο πρόβατον.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἐνέπνευσε τοσοῦτον τρόμον εἰς τὴν οἰκαγένειαν ἡμῶν, ὥστε ὁ πατὴρ μου συναγαγὼν τὴν μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου (πατέρα σου) καὶ ἐμὲ, ἀπέδρα λάθρα ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ὀδησσόν. Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐκείσε ἀφίξιν ἡμῶν ὁ πατὴρ ἡμῶν ἀποθνήσκει, καὶ μένομεν ὀρφανοὶ πατρὸς, ἀλλ' ἤμεθα ἤδη ἐνηλικες.

Ὁ ἀδελφός μου, ὅστις ἦγε τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του, μίαν τῶν ἡμερῶν ἐγένετο ἄφαντος ἀφήσας τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Προσφιλεστάτῃ μου Μητῆρ!

« Μὴ λυπεῖσαι ὅτι ἀνεχώρησα χωρὶς νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀπέρχομαι διὰ τὸν ὑπὲρ πατρίδος ἀγῶνα. Δὲν ἀθέλησα δὲ νὰ σοὶ εἶπω πρὶν τὴν ἀπόφασίν μου, φοβούμενος μήπως τὰ δάκρυά σου μὲ ἀποτρέψωσιν.

« Ἐν τούτοις ὑγιάινει καὶ παρακάλει τὸν θεὸν ὑπὲρ αὐτῆς σωτηρίας τοῦ υἱοῦ σου, καὶ συγχρόνως ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ.

Λεωνίδας.

« Υ.Γ. Τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀγάπην σου ἰπρόσθεσι εἰς α τὴν τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

A.

« Ὁ Ἐπαμεινώνδης οὗτος ἦμην ἐγὼ.

« Ἄλλ' ὡς φαίνεται, ὁ θάνατος τοῦ πατρός μου, ἢ καὶ ἡ εἰς τὸν ἀγῶνα ἀναχώρησις τοῦ Λεωνίδου τοσοῦτον ἐλύπησαν τὴν μητέρα ἡμῶν, ὥστε μετ' ὀλίγον ἠσθένησε καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὴν αἰωνιότητα. Τότε εὐρέθεις μόνος, εἰκοσαετῆς περίπου τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ τοσαύτης δυσθυμίας κατελήφθη διὰ τὴν ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἀπώλειαν ἀπάσης τῆς οἰκογενείας μου, ὥστε ἀπεφάσισσεν νὰ μὴ μείνω πλέον ἐν τῇ ὀλεθρίᾳ ταύτῃ πόλει ἀλλὰ ν' ἀποκατασταθῶ εἰς ἄλλην τινά. Ἦς τοιαύτην λοιπὸν προῖτίμησα τὴν Ῥωσικὴν πρωτεύουσαν, καὶ πωλήσας πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου ἀπῆλθον εἰς Πετροῦπολιν, χωρὶς νὰ γνωρίζω οὔτε τί γίνεται ὁ ἀδελφός μου ἐν τῇ ἐπανάστασι, οὔτε τί ἠδυνάμην νὰ κάμω εἰς τὴν κατεψυγμένην γῆν τοῦ Βορρᾶ· τὰ ὀλίγα ὅμως χρήματα ἅτινα ἔφερον μετ' ἐμοῦ μὲ ἐνεθάβρουν, καὶ ἐτόλημνα νὰ ἐπιχειρισθῶ μικρὸν τι ἐμπόριον. Εὐτυχῶς εἰς τὴν πρώτην ἐπιχείρησίν μου ἐπέτυχον, καὶ οὕτω προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐκ μικρῶν ἀρξάμενος, κατώρθωσα ν' ἀποκτήσω τοσοῦτον πλοῦτον, ὥστε σήμερον νὰ ἔχω εἴκοσι ὠραῖα μέγαρά· ἐν Πετροῦπόλει καὶ Μόσχᾳ.

Μ' ὄλην μου ὅμως τὴν εὐδαιμονίαν, ἦτις ὅσημέραι ἠδύνατο, δὲν ἔπαυον νὰ ἐρωτῶ καὶ περὶ τοῦ ἀγωνιζομένου ἀδελφοῦ μου· ἀλλὰ πᾶσα ἔρευνα ἀπέβαινε εἰς μάτην πάντοτε ἐλάμβανον τὴν βλιθερὰν πληροφορίαν ὅτι ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα. Ἀπελπισθεὶς τέλος περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι περὶ τῆς τελείας ἀποκαταστάσεώς μου εἰς τὴν ὑπερβόρειον ταύτην χώραν.

Από πολλῶν ἤδη χρόνων μοι ἐγίνοντο προτάσεις γάμου μετὰ θυγατέρων πλουτίων οικογενειῶν. Ἐξελεξάμην ἐξ αὐτῶν μίαν καταγομένην ἐξ Ἑλληνῶν, καὶ ἔχουσαν προίκα ἐνὸς ἑκατομμυρίου βουβλίων· ἀλλ' ἐνῶ πανταχόθεν ἡ εὐδαιμονία εἰσέβρεεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐστερούμην τέκνου, τῆς μόνης εὐδαιμονίας ἦν ἐπόθουν. Ἐπὶ τέλους καὶ τοῦτο μοι ἔδωκεν ὁ θεός, ἀλλὰ μόλις γενόμενον πενταετὲς τὸ ἀνέλαβε πάλιν, καὶ οὕτως ἔκτοτε ἔμεινον ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν στέρησιν υἱοῦ καὶ κληρονόμου, ὅτε ἐσγάτως παρὰ προσδοκίαν ἐν τινι συναστροφῇ Ἑλληνικῆς οικογενείας μοι συνιστώσι νεανίαν τινα, ὅστις ἔλεγε, ὅτι ἐγνώριζε κάποιαν οικογένειαν ἐν Σμύρνῃ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μετὰ τῆς ἰδικῆς μου ἐρωτῶ καὶ μετὰ χαρᾶν μου μανθάνω ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἐπιζήσας ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων κινδύνων τῆς ἐπαναστάσεως, μετέβη μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς εἰς Σμύρνην, καὶ ἐκεῖ ἐνουμφεύθη, καὶ ἔσχε θυγατέρα καὶ υἱὸν πρὸς ὃν γράφω, διότι δυστυχῶς ἔμαθον παρὰ τοῦ νέου τούτου ὅτι αἱ πληγαὶ αἱ ἔφερον ὁ ἀδελφός μου ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἦσαν τοσούτων πολλαί, καὶ τόσον συνεχῶς ἐξέθετον αὐτὸν εἰς κίνδυνον ἀνογιόμεναι ὥστε καθ' ἡμέραν ἀνεχώρησεν ἐκ Σμύρνης οἱ ἰατροὶ εἶχον ἀπελπισθῆναι πλέον περὶ τῆς ζωῆς του.

Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία τοῦ θεοῦ σου, ὅστις εἶναι ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ καὶ ἐγκαλιεθῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ του ἐνταῦθα, καὶ ἔπειτα τὸν ἀδελφόν του εἰς Σμύρνην, ὃν παρακαλεῖ τὸν θεὸν νὰ μὴ ἀναλάβῃ εἰς τοὺς κολποὺς του πρὶν ἴδῃ καὶ ἀσπασθῆ αὐτόν. Λοιπὸν ἀγαπητέ μοι ἀναψὲ ἀγγελίαν εἰς τὸν πατέρα σου ὅτι ὁ Ἐπαμεινώνδας ζῆ, ὅτι προσκαλεῖ τὸν υἱὸν του νὰ ἔλθῃ ὅσον τέγιστα εἰς Πητρούπολιν, ἵνα ὁμοῦ μεταβῶσιν εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖθεν διελθόντες ἄψασαν τὴν Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν, ἐπιστρέψωσιν εἰς Σμύρνην πρὸς ἐντάμωσιν ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς ἀδελφικῆς οικογενείας.

Ὁ ἀνυπομόμων περιμένει νὰ σὲ ἀσπασθῆ
θεός σου
Ἐπαμεινώνδας 'Ρ.

Ἦθελα ἀναγνώστα σοὶ εἰπεῖν διὰ πολυστίχων περιγραφῶν τί ἠσθάνθη ὁ Ἀπαθείας ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος θεοῦ του, ἀλλ' ἀναστάντος σὺν χρυτῷ τε καὶ ἀγγερίῳ, ἦθελα τὸ κάμει, ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ἡ πολυλογία εἶναι τοῦ συρμού ἀλλὰ δὲν μοι ἀρέσκει ὁ συρμὸς οὗτος καὶ οὐδ' εἰς σὲ βέβαια, ὥστε θὰ σοὶ εἶπω ὅτι ὁ Ἀπαθείας ἔμεινε ἐμψρόντητος, κεραυνόπληκτος, ἡ ὅ,τι ἄλλο θέλεις ὑπὸ τῆς εὐεργετικῆς ταύτης θρονότης, καὶ τοῦ χρυσοφόρου τούτου κεραυνοῦ δὲν ἔμεινε ὅμως ἀναυδὸς ὑπὸ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης χαρᾶς, ἀλλ' ἐγερούς ὡς παράφρων ἐβρίφθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς του, ἐνθα οὗτος, σωθεὶς παρὰ προσδοκίαν τῶν ἰατρῶν ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐκείνης ἦν ἐμνημόνευσεν ἡ ἐπιστολὴ, ἔκειτο τὴν φορὰν ταύτην ἀπηληπισμένος, καὶ μετὰ φωνῆς ὑπὸ χαρᾶς τρεμούσης.

— Πατέρα, εἶπε, τί θὰ μοὶ δώσης ἐν σοὺ πῶ
ἕνα νέον τὸ ὁποῖον οὐτε ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, οὐ-
τε δύνασαι νὰ μαντεύσῃς.

— Μήπως δὲν σὲ ἐνοῶ, παιδίμου; γιὰ πέτο ἀκό-
μη μιὰ φορὰ;

Ὁ Ἀπαθείας ἐπανελάβε καὶ πάλιν τὴν πρότασιν του, καὶ ὁ πατὴρ του ὑποσχέθη νὰ τῷ τρατάρῃ τὴν πρωτομαῖαν ὅσα κατημέρια ἤθελε χωρίσει τὸ στομάχι του, ἐν τῷ νέον ἦτο τόσον σημαντικόν.

Ὁ Ἀπαθείας δὲν εἰδίτασε νὰ δεχθῆ τὴν οὐσιώδη ταύτην ἀμοιβήν, καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὴν ἐπιστολὴν εἰς ἐπήκουον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς λοιπῆς οικογενείας του, ἣν προσεκάλεσεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς ἀπάντων εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο; Ἐώρα κ' ἐγὼ καλέ μου ἀναγνώστα, δὲν ἤμην παρών· ἀλλ' ὑπόθεσις ὅτι ἦτο μεγίστη.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἡ ἀκριβέστερον τὴν αὐτὴν ὥ-
ραν, ὁ Ἀπαθείας φορέσας τὸν πῖλόν του διευθύνθη κατεστρευσμένως εἰς τοῦ φίλου του Φαντασίου, ὃν εὖρε βροφῶντα οὐχὶ πλέον ἀραθικὸν ζωμόν, ἀλλὰ κα-
θήμενον ἐνώπιον τραπέζης ἐφ' ἧς ἔκειντο ἐντὸς παρο-
ψίδων περίφημα σταφύλια καὶ τυροὶ Ὀλλανδικῶς·
σταφύλια καὶ τυροὶ τὸ πρῶτ' πρῶτ'!! ἀλλὰ τίς δὲν
γνωρίζει ὅτι περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος;

Δεξιωσάμενος δὲ αὐτὸν χωρὶς νὰ προσαγορεύσῃ
τὸν συνήθη χαιρετισμὸν ἠρώτησεν ὡς ἐξῆς.

— Εἶδες κανένα καλὸν ὄνειρον ἀπόψε;

— Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ βραδιά ἀπέρασεν ἔτσι·
ἀλλ' αὐτὸ ἦταν τὸ καλὴμέρα σου;

— Διότι θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω ἐν πιστεύῃς ὅτι
κάποτε καὶ τὰ ὄνειρα ἀληθεύουν.

— Θέλει κ' ἐρωτήσιν; πωλλάκις σοὶ ἐξεφράσθην
ὅτι ἔχω τὴν ἀδυναμίαν νὰ πιστεύω ὅτι κάποτε καὶ
τὰ ὄνειρα ἀληθεύουν.

— Λοιπὸν τὸ ὄνειρον ποῦ εἶδαμεν γῆρας τὸ ἐσπέρας
πρὶν περάσουν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι ἀλήθευσεν.

— Δὲν σ' ἐνοῶ; μήπως ἦρας κανένα χαρτοφυ-
λάκιον ἐργόμενος.

— Κίτι καλλίτερον ἀπ' αὐτό.

— Καμμία κληρονομία;

— Καὶ τί κληρονομία!

— Ἐχεις ὀρεξίν βλέπω ν' ἀστευέσαι τὸ πρῶτ'
πρῶτ'.

— Καθόλου, ὁμιλῶ σπουδαίως.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω σπουδαίως ὅτι δὲν ἔχω δι-
άθεσιν νὰ πιστεύω τα λάγια σου· ἡ πρώτη ἀπριλίου
προσῆλθεν.

Ἀλλ' ὁ Ἀπαθείας δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάσῃ· ἐκβάλλει τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ ἐγγειρίζων αὐτὴν εἰς τὸν Φαντασίαν, λέγει, — Λαθίων ἀνάγνωθι.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν μετ' ἀληθείας φιλοδικαίου συγγραφῆς ὅτι ὁ Φαντασίας ἐχρηιάσθη ἐν τρίτον τοῦ χρόνου ὀλιγώτερον ἢ ὁ Ἀπαθείας ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν· τοσούτον ὀρηκτικῶς κατακρημνίζετο ἀπὸ στίχου εἰς στίχον.

— Τὸ λοιπὸν; εἶπεν ὄλω; θάμμος, ὅτε εὐρέθη
εἰς τὸ βῆθος τῆς ἀδύτου καὶ ἐσταμάτησεν ὅτε δηλα-
δὴ κάτωθεν τῆς υπογραφῆς δὲν ὑπῆρχε πλέον οὐδὲ
ἡμισυς στίχος.

— Τὸ λοιπὸν ἀπεκρίθη ὁ Ἀπαθείας, ἔχεις ὀρεξίν
νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς τὸ ταξιδιόν μου;

— Καὶ εἰς τὸν Ἄδην ἐν ταξιδείσῃς μετὰ τόσα
πλοῦτη εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Γ'.

Μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ πατὴρ τοῦ Φαντασίου δὲν ὑπῆρχε πλέον μετὰ τῶν ζώντων ὥστε ὅ,τι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κάμωσιν αἱ πληγαὶ του ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης τὸ ἔκαμαν μετὰ ἐν τέταρτον μιᾶς ἑκατονταετηρίδος, καὶ οὕτως ὁ δυστυχῆς Ἀπαθείας ἀπόλεσε τὸν καλὸν πατέρα του, καὶ τὰ κατημέρια τῆς πρωτομαῖας του...

Τρεῖς δὲ μῆνας μετὰ τὴν προρρήθεισαν ἡμέραν ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν.

Ἐν Παρισίῳ τῆ 2 Αὐγούστου...

Γνωρίζεις φίλε καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι τόσον φιλό-
δοξος ὥστε ὅ,τι ἐρχομαι νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ διὰ
τῆς παρουσίας μου, μὴ ἐκλάβῃς ὡς ματαίαν ἐπι-
δειξίν· πρόκειται νὰ σοὶ εἶπω ἐν θέλῃς νὰ γράψῃς
τὴν ἱστορίαν τοῦ ὄνειρου ἡμῶν, ὅπερ σοὶ ἐγνωστο-
ποίησαμεν ὅτι ἡμεθα αὐτόθι, πρὸς παρηγορίαν τοῦ-
λάχιστον τῶν συχνότερον ἡμῶν ὄνερευμένων ἐν τῇ
ἐργηρόσει αὐτῶν.

Ἀμοιβὴν δὲ τῆς συγγραφῆς ἐξῆς τὴν φιλίαν ἡμῶν, καὶ μίαν λίραν δι' ἕκαστον στίχον τοῦ διηγήματος· ἀλλ' ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἂς μὴ σὲ δελεάσῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομίζῃς ὅτι ὅσον ἐκτενεστέραν ἐξυφάνῃς τόσον περισσοτέρας λίρας θὰ λάβῃς· ἐπιθυμοῦμαι νὰ ἦναι σύντομος, νὰ μὴ πληροῖ καὶ περισσοτέρας τῶν τεσσαρῶν σελίδων τοῦ Φιλοκάλου. Ἄμα δὲ τὸ περιόδικόν σου φθάσῃ ἐνταῦθα, καὶ ἀναγνώσωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀληθεύσαντος ἡμῶν ὄνειρου, θέλομεν σοὶ ἐμβάσει συνάλλαγμα εἰς τὴν αὐτόθι ὀθωμανικὴν Τράπεζαν πληρωτέον à vue.

Ἰγίαινε.

Ἀπαθείας καὶ Φαντασίας
φίλοι ἀχώριστοι.

Ἐκτός τοῦ ὅτι θὰ κερδίσω ἑκατοντάδας τινὰς
λιρῶν, τί ἄλλο ἐξάγεις ἀναγνώστα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς
ταύτης;

Ὁ Φαντασίας ὑπογράφεται φίλος ἀχώριστος τοῦ Ἀπαθείου· ἀλλ' ὁ Ἀπαθείας μένει διὰ παντός εἰς Παρισίους· ὁ Φαντασίας ἀδιάσπαστος ἑταῖρος, μένει καὶ αὐτὸς ἐκεῖ· ἀλλὰ τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι του ποῦ μένει;

Ἐ τῆς ἀστασίας τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς!!!

Κ. Κ.

ΤΙ ΤΡΩΓΟΜΕΝ;

(Συνέχεια)

Ἐν ὁ οὐρανίσκος, ὡς ὁ ὀφθαλμὸς, ἔχη τοὺς περὶ καλλονῆς νόμους του, αἵτινες κάμνουν αὐτὸν νὰ προτιμᾷ τὴν εὐγενεστέραν μορφήν, τὰ ζωῦρα δὲν πρέπει νὰ τρώγονται μᾶλλον ἢ τὰ μαλάκια· σπανίως εἶναι προκισμένα μετὰ καλλονὴν τέρπουσαν ἄλλην αἰσθησὶν παρὰ τὴν ὄρασιν. Τὰ μακρὰ καὶ ξηρὰ σώματα τῶν, καὶ αἱ ἀλλοκότως ἐσχηματισμένοι κεφαλαί τῶν, εἶναι ἀξιοπεριεργοὶ μόνον διὰ τὴν ἀσχημί-

αν τῶν, ἀλλὰ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ νὰ ἐκλύωσι τοὺς πεινῶντας. Ποία φυσικὴ ὄρεξις μᾶς λέγει νὰ θάλωμεν εἰς τὸ στόμα μας τὸν μεταξωσκώληκα ὅστις μεταβάλλει μορφήν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, νῦν μὲν φαινόμενος μέλας καὶ ξηρὸς, αὐριον δὲ ἐκρηγνόμενος καὶ περιβεβλημένος βευστὸν κίτρινον καὶ ἀηδές;

Ὡς ἄλλος Πρωτεὺς μεταβάλλει ἀδιακόπως μορφήν, καὶ εἰς πᾶσαν φασίαν του ἐμπνέει ἀηδίαν μᾶλλον ἢ ἐπιθυμίαν. Καὶ ὅμως τὰ ζωῦρα τρώγονται, ἀλλὰ τὰ ἀηδέστατα αὐτῶν ὑπὸ τῶν μάλιστα ἐξηχρηωμένων καὶ σχεδὸν ἀποκτηνωμένων φυλῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Τσουδῆς (Tschudi) εἶδε τοὺς αὐτόχθονας τῆς Περού θηρεύοντας ἐπιμελῶς εἰς τὰ δάση τῶν κεφαλῶν τῶν τέκνων τὴν λεπτήν καὶ μαργαριτοεἰδῆ ἐκείνην ἄγραν (!) καὶ καταβροχθίζοντας αὐτὴν μετ' ἀπληστίας. Τῆς ὀρέξεως ταύτης μετέχουσι καὶ οἱ ὀττεντόται καὶ ἄλλαι ἀφρικαναὶ φυλαί.

Οἱ κάτοικοι τῆς νέας Καλιδωνίας προτιμῶσι τὰς ἀράχνας πάσης ἄλλης τροφῆς, καὶ οἱ ἐράσμιοι κάτοικοι τῆς Νέας Νοτίου Οὐαλλίας πιάνουσι καὶ τοὺς τριχοβρώτας καὶ τοὺς ψήνουσι σωρηδόν· ἐν δὲ τῇ νήσῳ Ταπροβάνη αἱ Μελισσαι τρώγονται ὡς ἀρώματα, ἔνεκα τῆς εὐωδίας ἣν προξενοῦσιν εἰς τὴν ἀναπνοήν. Τὸ εὐάρεστον ὄξυ πῆς γεύσεως τῶν μυρμηκῶν θέλγει πολλὰς φυλάς τῆς Βραζιλίας καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, καὶ οἱ γέροντες καὶ ἀδύνατοι καταβιβρώσκουσι αὐτοὺς ἐπὶ τῇ πεποιθῆσει ὅτι ἐνδυναμόνουσι τὸν βραχιαῖον μυελόν. Τὸ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενον ὄξυ ὁμοιάζει πολὺ τὸ τοῦ λεμονίου, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Εὐρωπαϊῶν, ἐν Ἰάβα καὶ ἀλλαχοῦ, ἔμαθον νὰ χόρῳσι τὴν χεῖρα εἰς λοφίσκον λευκῶν μυρμηκῶν, καὶ νὰ τρώγῳσι τὴν ἀλλόκοτον ταύτην τροφήν ἄνευ προπαρασκευῆς καὶ μαγειρεύματος· ἀλλ' ὁ ὑπερμεγέθης μύρμηξ, ὁ τέρμης ἐπονομαζόμενος, ὁ μέγας οὗτος τεχνίτης τῆς ἀφρικῆς, ἀπαιτεῖ καὶ ἐκ μέρους αὐτῶν τῶν ἐγγυρίων, ὀλίγην προετοιμασίαν· ψήνεται ὡς ὁ καφὲς ἐντὸς μεγάλων σιδηρῶν ἀγγείων, καὶ βίπτονται δρᾶξ ὡς στραγάλια εἰς τὸ στόμα. Οἱ ὀττεντόται ὑπεραγαπῶσιν αὐτοὺς, καὶ θουμάζουσι τὴν παχυτικὴν δυνάμιν τῶν. Εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας ἀγρεύονται ἀνὰ χιλιάδας καὶ ἐμβάλλονται ὡς αἱ σταφίδες εἰς πλακούντια, αἵτινα φέρονται εἰς δημοσίας ἀγοράς. Αὕτη ἡσυχίαια ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ὅπου πωλοῦνται ψητοί.

Αἱ ἀκρίδες παρέχουσι προσφιλεῆ τροφήν εἰς πολυπληθεῖς φυλάς τῆς ἀφρικῆς· εἴθνη δὲ τίνα τρέφονται μόνον δι' αὐτῶν, ἀλλὰ λέγεται ὅτι δὲν ὑπερβαίνουσι τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν, καὶ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἀποθνήσκουσι ἀθλίως ὑπὸ τρομερῶν νοσημάτων. Ὁ Ἀλφρέδος Κόλης διηγεῖται γραφικώτατα ὅτι ὀλόκληρα χωρία Καφρῶν ἀπέθανόν ποτε, διότι κατηνάλωσαν ὑπὲρ τὸ σὺνθεσις μεγάλην ποσότητα ἀκρίδων.

Ἀναγινώσκουμεν, οὐχὶ ἄνευ θαυμασμοῦ, ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἡ τροφὴ αὕτη δὲν ἀπερρί-

Ἄρβαγιτικά μαργαριτάρια δηλονότι.

πτετο· ἀλλ' ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἔμενον πάντοτε πιστοὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς καλλονῆς καὶ τῆς φιλανθρωπίας· οἱ πολυτιμότεροι ἰχθύες τῶν Ῥωμαίων δὲν ἐλιπαίνοντο ἐκ τῶν πτωμάτων τῶν δούλων των, ῥιπτομένων εἰς τὰς δεξαμενάς καὶ τὰς λίμνας των διὰ τὸν φρικώδη τοῦτον σκοπόν;

Αἱ ἀκρίδες μονίμως ὑπάρχουσι μόνον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅπου οἱ Ἀραβες καταφεύγουσιν εἰς αὐτὰς ἐν καιρῷ λιμοῦ. ἀποξηραίνουσι καὶ ἀλέθουσιν αὐτὰς, καὶ ἀναμιγνύοντες αὐτὰς μετ' ἄλευρον, κάμνουσι πλακοῦντια ἢ τὰς τηγανίζουσι μετ' βούτυρον· τὰ σκέλη καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἀπορρίπτονται, τὰ δὲ σώματα αὐτῶν φυλαττόμενα ἐντός ὄξους θεωροῦνται ὡς σπάνιον ἐντρόφιμα. Ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου τὸ 1748 ἔκαμον ἀνήκουστον θραῦσιν, τοῦλάχιστον τὰ ὡά των ἐπρώγοντο, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς λίαν, ὀρεκτικά.

Ἀναβαίνοντες ὀλίγον εἰς τὴν ζωολογικὴν κλίμακα, βλέπομεν μετὰ θαυμασμοῦ ἐλαττωμένον ὅτι καὶ τὰ ἐρπετὰ τρώγονται σχεδὸν πανταχοῦ τῆς γῆς, καὶ οὔτε ἡ ἔλλειψις καλλονῆς, οὔτε ἡ πλησμονὴ τοῦ ἐν αὐτοῖς δηλητηρίου δύνανται νὰ προφυλάττωσιν αὐτὰ κατὰ τοῦ παμφάγου ἀνθρώπου. Εἰς μάτην λαμβάνουσι πᾶν εἶδος παραδόξου μορφῆς· εἰς μάτην κινεῦνται ἐρπόμενα, ἀσκιωλιάζοντα, καὶ ὀλισθαίνοντα καὶ μᾶς ἐνθυμίζουσι διὰ τῆς κινήσεώς των πᾶν ὅ,τι ἀσχημον καὶ φρικώδες, οὐδ' αὐτὴ ἡ κατὰρα τοῦ Θεοῦ δὲν οἴζει τὸν ὄφιν ἀπὸ τοῦ στόματός τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου βρατάχου τοῦ ἔλους μέχρι τοῦ ὑπερμεγέθους κροκοδείλου τῆς Αἰγύπτου παράγει τροφήν καὶ τροφήν.

Οἱ ἀρχαῖοι Μεξικανοὶ ἠγάπων τὴν κηλιωτὴν σαλαμάνδραν, καὶ τὴν ἔτρωγον ἀρτύοντες αὐτὴν μετὰ Ἰσπανικοῦ πεπέρεως· οἱ δὲ Ἰσπανοὶ τοὺς ἐμιμήθησαν καὶ μέχρι τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος. Τὸ ἀπὸ τοῦ ζώου ἐφέρετο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐψήνετο διὰ τὴν τράπεζαν.

Αἱ ἔχιδναι εἶναι προσφιλεῖς τροφὴ τῶν Ἰταλῶν, καὶ ὁ Κέλσος συνιστᾷ αὐτὰς ὡς ὑγιεινάς καὶ ἡδονικάς· ἐν Κίνα ταριχεύονται καὶ δι' ἄλατος καὶ δι' ὄξους. Αἱ σαῦραι τῆς Ἀμερικῆς θεωροῦνται ἀβρότατον φαγητόν, καὶ οἱ ὄφεις ἀγοράζονται προθυμότερα εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας. Ὁ γίγας τῆς Ἰαύας, σχεδὸν δέκα ποδῶν τὸ μήκος, καὶ ἔχων τὴν περιφέρειαν τοῦ ἀνθρωπίνου βραχίονος, ἐνοχλεῖ τὰς φυτείας τοῦ πεπέρεως; καὶ τὸ φάρμακον αὐτοῦ εἶναι ὀλέθριον, καὶ ὁμῶς συλλαμβάνεται καὶ τρώγεται μετ' ἡδονῆς.

Ὁ πελώριος θόας σφιγκτὴρ λέγεται ὅτι παρέχει κρέας λιπαρώτατον, καὶ οἱ μαῦροι συμπατριῶται αὐτοῦ τὸν πρωτιμῶσι πάσης τροφῆς τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου· ὁ ἀνακόνδας τῆς Βραζιλίας χορηγεῖ τροφήν διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ πένητος, καὶ ἐν γένει οἱ αὐτόχθονες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τρώγουσι πᾶν εἶδος ὄφιος, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ δυτικοῦ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἐδίδαξαν εἰς πολλοὺς ἀβροστομάχους Ἑυρωπαϊοὺς νὰ τρώωσιν ὡς οἱ Ἰνδοὶ τὸν τρομερὸν κροταλίαν ὄφιν.

Οἱ ἑσπεροὶ κετέστησαν τόσον κοινὴ τροφὴ ὥστε οὐδὲ μιᾶς μεγαλοπόλευς ἢ ἀγορᾶ σπερεῖται αὐτῶν·

ἀλλ' οἱ φρόνοι θεωροῦνται ὡς τροφὴ ἴσως μόνον ἐν Σουρινάμ. Αἰδὲ χελῶναι δὲν περιορίζονται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ πολυσάρκου δημογέροντος τοῦ Δονδίνου· σχεδὸν δὲν ὑπάρχει μέρος τοῦ κόσμου ὅπου δὲν τρώγονται· οἱ κροκοδείλοι ὁμῶς δὲν εὐνοοῦνται τόσον εἰς τὰ λοιπὰ μέρη ὅσον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἔνεκα τῆς ἡδονικῆς σαρκὸς των καὶ τῶν ἀξιολόγων ὠν των.

Πιστεύομεν, λοιπόν, ὅτι δὲν ὑπάρχουσι ὄρια διὰ τὴν ἀδφραγίαν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ αἵθερος, οὔτε εἰς τὸ τῶν ὑδάτων· δὲν ὑπάρχει πλέον διάκρισις μεταξὺ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων ζώων· λυπηρὸν δὲ διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀνθρωπότητος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος περιλαμβάνεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐδωδίων· ἀλλὰ παρηγορούμεθα ἐλπίζοντες ὅτι καὶ ὅσον διαδίδεται ὁ χριστιανισμὸς καὶ τὰ φῶτα τῆς παιδείας, αἱ φρικώδεις αὐταὶ ὀρέξεις ἐκλείψουσιν ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη βδελυρότης.

Ὁ περὶ πολιτισμοῦ λόγος τῆς

Κ. Σαπφούς Λεοντιάδος.

Ὁ εἰς τὴν καθιέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρδεναγωγείου ἐκφωνηθεὶς λόγος περὶ πολιτισμοῦ ὑπὸ τῆς μουσφιλοῦς Κ. Σαπφούς Λεοντιάδος, ἐξεδόθη ἐσχάτως καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ διὰ τῶν πιστηρίων τῆς φίλης Ἀμαλθείας. Τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φυλλαδίου τούτου συνιστῶμεν πᾶσι καὶ πάσαις, οὐ μόνον διὰ τὴν γλαφυρότητα καὶ καλλιπέειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῷ περὶ πολιτισμοῦ καὶ ἀνατροφῆς ὀρθὰς καὶ ἀξιολόγους ἰδέας.

Ἐκ τοῦ λόγου τούτου γίνεται εὐδήςλος ἡ παιδεία, καὶ τὰ ἐνάρετα καὶ εὐσεβῆ αἰσθητά καὶ φρονήματα τῆς ἀξιοτίμου διδασκαλίας, καὶ ἐντεῦθεν οἱ γονεῖς βλέπουσιν εἰς ὅποιās χεῖρας ἐμπιστευθήσονται τὰ ἑαυτῶν φίλτατα τέκνα. Τῇ ἀληθείᾳ ἐὰν τὸ ὑπὸ τειοῦτους καλοὺς οἰωνοὺς ἀρξάμενον ἐκπαιδευτήριον δὲν εὐδοκίμησῃ, θέλομεν εἶσθαι ἄξιοι λύπης.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ΤΟ ΠΟΥΡΓΑΤΟΡΙΟΝ.

(Συνέχεια.)

Λάβε ὀλίγον θάρρος! ἐπανέλαβε τὸ γραδίδιον. Ἡ Λαίδη Ἰωάννα ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μετὰ κόπου· ἀλλ' ὅ,τι εἶδεν, ὅ,τι ἠσθάνθη δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ τις ἀκριβῶς· τὸ βιβλίον ἤθελε φύγει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀναγνώστου ἐὰν ἐσυγγωροῦμεν εἰς ἑαυτοὺς περιγραφὴν ὅπως οὐδὲν πιστὴν! (1) Ἰπάρχουσι χρωματισμοὶ τοὺς ὁποίους ἀναγκαζέται τις νὰ καλᾷ.

Ὁ τόπος εἰς τὸν ὅποιον εἰσῆλθεν ἡ λαίδη Ἰωάννα ἦτο μεγάλη αἴθουσα τετράγωνος, ἄνευ ἐπιπέλων

(1) Χρεωστοῦμεν νὰ ἐνθυμήσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι οὐδεμίᾳ ὑπερβολῇ χρώμεθα ἐνταῦθα.

ὑποίου δ' ἴσως εἶδος· καθ' ὅσον τὸ μήκος αὐτῆς ὑπὸ τοὺς τοίχους ὑπῆρχεν εἶδος κλίνης ἐξ ἀγύρου μεμολυσμένου, καὶ κατασυντετριμμένου μέχρι κόνεως ὑπὸ μακροχρονίου χρήσεως, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ μόρια ἀνεμιγνύοντο τῆδε κακεῖσε μετὰ τοῦ πυκνοῦ κονιορτιῦ ὅστις ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος. — ἐπὶ τοῦ ὄχρου τούτου ἐβλεπέ τις ἐξηλωμένον φρικώδες πλῆθος ἀνθρώπων ῥυπαρῶν, ὑπὸ ἀτροφίας φθειρομένων, ἀθλιεστάτων, πάσης ἡλικίας καὶ ἀμοτερέων τῶν φύλων· ὑπῆρχον ἐκεῖ νεάνιδες, τῶν ὁποίων οἱ χαρακτηριστικαὶ ἀριστὰ διαπλασθέντες ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ, εἶχον λαβεῖ μορφὴν ἀποτρόπαιον ὑπὸ τὴν ἐπιβροχὴν τῶν καταχρήσεων· ὑπῆρχον ἐκεῖ κοράσια ὡς ἡ Λαῖδη, ἄδοντα ἡμίγυμνα, καὶ κείμενα ἐπὶ ἀκαθαρσιῶν, πλησίον λαγίνου πλήρους βέβαια ποτοῦ μεθυστικοῦ· τέλος ὑπῆρχον καὶ γραῖδια, τῶν ὁποίων οὐδεμία γνωστὴ λέξις δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποτρόπαιον ὄψιν.

Οἱ ἄνδρες ἦσαν ὀλιγώτεροι τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἴσως ἤττον φρικώδεις, διότι ἡ ἐξαχρείωσις τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ὄρια στενωτέρα τῆς ἐξαχρείωσις τῆς γυναικός, καὶ τοῦτο ἴσως διότι ἡ πτώσις τῆς γυναικός μᾶς φαίνεται βαρύτερα ἔνεκα τοῦ μέχρι λατρείας σεβασμοῦ, ὃν ἐνέπνευσεν ὑμῖν ἡ πρώτη ἐρωμένη, ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος ὁ ἀκτινοβολῶν τὴν ἀγιότητα, τὸν ἔρωτα, καὶ τὰς γλυκεῖας παρηγορίας εἰς τὴν προσφιλοτάτην γωνίαν τῆς μνήμης ἡμῶν.

Ἀλλὰ καίτοι ἤττον φρικώδεις τῶν γυναικῶν οἱ ἄρρενες αὐτῶν δὲν ἠδύναντο νὰ συγκριθῶσι πρὸς ὅ,τι δὴποτε δύναται νὰ ἴδῃ τις ῥυπαρὸν καὶ ἀήδεις εἰς τὰς ὁδοὺς, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἄπαντες εἶχον πρόσωπα φέροντα τὴν κατὰραν τοῦ Ἄδου ἐγκεχαρημένην μετ' ἰσχυρῶν εὐαναγνώστους, τὰ βλέμματα τῶν ἐξεφραζόν ἀπάτην, ἐνοχλήν καὶ ἀπλησίαν, τὰ κινήματά των πανουργίαν, καὶ αἱ θέσεις των ἀναιδέστατον κυνισμόν. Βόρβορος, βόρβορος βδελυρὸς, δυσώδης, ἀθεράπευτος!

Πάντες οὗτοι, ἄνδρες, γυναῖκες παιδία ἐκυλινδοῦντο φύρδην μίγδην, κραυγάζοντες βλασφημοῦντες, ὀδυρόμενοι, ἄδοντες, ἢ καὶ καγγάζοντες, βραγχωδῶς καὶ μετ' εὐθυμίας νεκρῶς καὶ σατανικῆς. Ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης δωδεκάς καμίνων ἤσπτον, ἐκπέμπουσαι ἐκ τῶν φλογερῶν στομίων των τὸ δηλητηρίον τῶν γαιανθράκων, τὸ ὅποιον διερχόμενον τὴν αἴθουσαν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ἐξέρχεται δι' ἀνοίγματος τετραγώνου ἐν τῇ ὀροφῇ· εἰς δὲ τὴν ὀσμὴν τῶν γαιανθράκων ἀνεμιγνύετο ἡ ἀήδης εἰσῶδια πλῆθος τεμογίων βοδείου κρέατος θερμαινομένων, βραζόντων ἢ ψηνομένων. Τὸ δὲ σύνολον ἦτο μίγμα ἀποφορῶν παντὸς εἶδους· οἷον ζύθου, ζινέβρας ῥομίου, καπνοῦ...

Καὶ ὁμῶς οὐδεμία ὑπῆρχε θυρὶς πρὸς διεξαγωγὴν τῶν πνιγερῶν τούτων ἀνοθυμιάσεων, γινομένων ἐπιπνιγροτέρων διὰ τῆς διεσπασμένης ἀναπνοῆς πλείων τῶν ἑκατὸν ψυχῶν, συνεπιωρεμένων εἰς τὸν ἑσπῆρον ταῦτον τῆς ἀκαθαρσίας, οὐδὲν ἄλλο ἀνοίγμα ὑπῆρχε τῆς ἐν τῇ ὀροφῇ ὀπῆς, διότι τὸ μόνον φῶς τὸ φωτίζον τὴν γέεναν ταύτην προήρχετο ἐκ τῶν γε-

ανθράκων τῶν καιομένων ἐντὸς τῶν καμίνων, καὶ ἐκ τινῶν καπνοβόλων λύχνων.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Λαίδης Ἰωάννας καὶ τῆς συντροφῆς αὐτῆς τρομερὸς ἡγέρθη θόρυβος ἐν δλῇ τῇ αἰθούσῃ· δωδεκάς γυναικῶν ἡμιγύμων ἑδραμον καὶ ἐσχημάτισαν πῆρξ αὐτῆς κύκλον ὄντος σατανικόν· οἱ ἄνδρες ὠλόλυζον βλασφημοῦντες καὶ ἐωμολογοῦντες, τὰ παιδία ἔσυρον ἀνηλεῶς διὰ τῶν μεμολυσμένων χειρῶν των τὴν λαμπρὰν μέταξαν τῆς ἐσθῆτός τῆς ἢ τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς πολυτελεῖς κασμῆριον.

— Παιδιά μου! παιδιά μου! ἔλεγεν ἡ γραῖς, — ἡσυχάσατε, ἡσυχάσατε! ... θὰ μετανοήσετε γιὰ τὴν ἀποκοιτῆσας αὐτὴν.

Πολυπληθέστατος χορὸς ἐμπαίζόντων αὐτὴν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐνατάσεις τῆς.

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα ἀπολιθωμένη ἐκρατεῖτο ὀρθή, δὲν ἠξέυρομεν τίνι τρόπῳ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν προσπλωμένοι χωρὶς νὰ βλέπωσι. Φωνὴ ὠρυσμένη ἠκούσθη αἰφνης ἐξ ἐνὸς τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης.

— Σιωπὴ συγγάματα! σιωπᾶτε ἀγαπημένα μου παιδιά, εἶπεν ἡ φωνὴ αὐτῆ, πληροῦσα τὴν αἴθουσαν ὡς ὁ μέγας σωλὴν ἐνὸς ὄργανου. Νὰ πάρ' ὁ διάολος! ἂν δὲν ἡσυχάσετε σᾶς, κόβω! τὴν ζινέβρα γιὰ τὸ ψε!

Τὸ κέλευσμα τοῦτο ἐνέργησε μαγικώτατα.

Οἱ ἄνδρες ἐσιώπησαν, αἱ γυναῖκες ἐπέστρεψαν ἐν τάχει εἰς τὴν κοίτην των, καὶ πρὶν ἢ φωνὴ παύσῃ ὠρυσμένη ἢ σιωπὴ ἀποκατέστη ἐντελῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἐναντίον τῆς εὐτυχοῦς καταστάσεως τῆς ἀναίσθησίας τῆς, ἡ Λαίδη Ἰωάννα συνεταράχθη σφοδρῶς ἐκ τῆς φωνῆς ταύτης, ἥτις τῇ ἀληθείᾳ οὐδὲν εἶχεν ἀνθρώπινον· ἐστρεψεν αὐτομάτως τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου ὅθεν ἐφαίνετο ἐξερχομένη, ἡ φωνὴ καὶ εἶδε τὸ κεχρῆνός σῶμα ὑπερμεγέθους ἀκουστικοῦ σωλῆνος.

Τὸ γύναιον ἀνωρθώθη μετ' ὕψους θριαμβευτικόν.

— Ἦξευρα ὅτι ἤθελα τοὺς κάμει νὰ σιωπήσωσιν, εἶπεν, — ἐὰν ἡ ὑψηλότης σας λάθῃ ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονὴν· ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος τῶν δυστηγίων τῆς... Σούζα, figliuola del diavolo, ἐλὰ ἐδῶ! Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην γυνὴ τις ἰσχυρὴ καὶ ὑψηλὴ ἡγέρθη ἐκ τῆς κοίτης καὶ ἦλθε πρὸς αὐτήν· ἡ Ἰταλίς τῆ εἶπε λέξεις τινὰς, καὶ ἡ Σούζα προσφέρουσα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερσίαν ἣν πρὸ ὀλίγου ὁ ἀμαξηλάτης, τὴν ὕψους μέχρι τοῦ μεταλλίνου στόματος τοῦ ἀκουστικοῦ σωλῆνος· τὸ γύναιον εἰσέβαλε τὴν ὑπὸ ταινίων καὶ τριχάπτου κυκλωμένην κεφαλὴν τῆς.

— Harken! ἀκούσατε, ἐφώνησε.

— We hearken (ἀκούομεν), ἀπεκρίθησαν.

— Πάγει καλά εἶπε τὸ γύναιον, — εἶμαι ἡ κοντέσσα Καντακουζηνὴ καὶ θέλω νὰ ὀμιλήσω μετὰ κανένα ἀπ' αὐτοῦ.

— Μὲ ποῖον;

— Μὲ ἕνα ἀπλοῦν Κόρριον, διότι ἔχω μίαν λαίδην μαζί μου καὶ δὲν θέλω νὰ εὐρίσκωνται αὐτοὶ αἱ ὑψηλότητές μας.

— Πάγει καλά, είπον πάλιν.

Μετά ἕν περιπυρ λεπτόν, τὸ ὅποιον εἰς τὴν ταλαίπωρον λαίδην ἐφάνη ὀλίγηρος αἰών, μικρά τις θύρα ἀνωθεν τοῦ ἀκουστικοῦ σωλήνος ἠνεώχθη καὶ ὑποκόμοι μετὰ στολῆς ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ. Ἡ κοντέσσα Καντακουζηνὴ ἔλαβε τὴν λαίδην Ἰωάνναν ὑπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς τινὰ διάδρομον, τὸν ὅποιον τρεῖς θύραι ἀπέχουσαι μόνον ὀλίγους πόδας ἀλλήλων, καὶ διασίδηρου περιεζωσμένοι ἐχώριζον ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς κολάσεως· ἡ δὲ τρίτη ἀνεύθεισα ἐπνήγαγεν αὐτὰς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἡ λαίδη Ἰωάννα ἀνέπνευσε διὰ μακρῶν μετὰ σναγμοῦ ἀνακρυφίσως, καὶ συγκρατοῦσα τὰς χεῖράς τῆς.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀπέθνησκον ἐκεῖ! ἐψήθουρισε.

Ἀνέπνευσε λοιπὸν τὸν καθαρὸν αἶρα ὅστις ἐκυκλοφορεῖ ἐλευθέρως εἰς μεγάλην καὶ λαμπρὰν τινὰ σῶαν, ὅπου εὐρίσκετο τῶρα ἀνέπνευσε διὰ μακρῶν καὶ μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν τῆς.

— Κυρία, — ἠρώτησεν ἔπειτα μετὰ ἔκφρασιν ἀνεκδιήγητου τρόπου — θὰ ἀναγκασθῶ πάλιν γὰ περᾶσω διὰ τῆς κολάσεως ἐξείνης.

— Ἦσυχάσετε ὑψηλοτάτη, ἀπεκρίθη τὸ γύναιον λησιμοῦσα ὅτι ἦτο κωφὴ, — διὰ τὴν ἐπιστροφή μου θὰ λάβωμεν δρόμον πλέον εὐχρηστον... Ἄλλ' ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι κόλασις ὑψηλοτάτη, εἶναι *πουργατορίον*...

Ἡ λαίδη Ἰωάννα ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ῥιγῶσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν πρὸ ὀλίγου, ἐψήθουρισε — Ὡ εἶναι φρικῶδες, φρικῶδες!...

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπε τὸ γυναικάριον, ὅτι δὲν εἶναι τόπος μακαριότητος· ἀλλ' εἰσάγομεν ἐντεῦθεν τοὺς ζένους ὅτινες μᾶς κίμουν τὴν τιμὴν γὰ μᾶς ἐπισκερθῶσιν... Εἶναι μία συνήθεια καὶ προρρηλαξίς ἐντοῦτοῦ.

— Φρικτὸν! ἐπανέλαθεν ἀκουσίως ἡ λαίδη Ἰωάννα, τῆς ὁποίας τὰ νεῦρα ἐδυσκολευοντο ν' ἀναλαβῶσιν ἀπὸ τὴν τρομερὰν διεκλόνησιν τὴν ὅποιαν ἠθελανθῆ.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς σῶας εὐρίσκετο μεγάλη τις κλίμαξ· τὸ γυναικάριον αἰ εἶθε μετὰ κούφον βῆμα τὰς βαλμίδας ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς λαίδης Ἰωάννας, καὶ ἀμφότεραι εὐρέθησαν μετ' οἱ πολλοὶ εἰς τινὰ ἀντιθάλαμον, ὅπου ἴσταντο δύο ἱπποκόμοι ἐνδεδυμένοι στολῆν.

— Ἀναγγεῖλατε τὴν ἔλευσιν τῆς αὐτῆς ὑψηλοτάτης τῆς δεσποίνης Ἰωάννας Β. εἶπε τὸ γυναικάριον, καὶ τῆς ταπεινοτάτης δούλης Αὐτῆς κοντέσσας Καντακουζηνῆς, βρανονέσσας τῆς Φαμαγόστας τῆς ἐν Κυπρία, δεσποίνης τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ ἄλλων μερῶν. Ἀναγγεῖλατε! Ὁ ὑπέρτης ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ τὸ κύριε ἐλέησον τούτων τῶν ὀνομάτων ὅσων ἠδύνατο κάλλιστα.

— Σιώπα Τρίμ! σαμκρωμένε γάδαρε, σιώπα ἀγαπητὸ μου παιδί! τί διάβολο! διέκοψε φωνὴ τις — δὲν μπορεῖς νὰ φέρῃς μέσα αὐτὴν τὴν κατεργάρη τὴν Μαρδαλινῆ, χωρὶς τόσας τσιριμόνιαις, νὰ πάρ' ὁ διάβολος!

(1) Σιωπητικῶς ἀγὶ Μαργαρίτη.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας χαμάλης ἀνυπόφορος! ἐψήθουρισε τὸ γυναικάριον. — ἄς λάβῃ τὸν κόπον ὁ ὑψηλότης σὰς νὰ εἰσεέλθῃ.

Ἡ λαίδη Ἰωάννα εἰσῆλθεν εἰς ἀρκετὰ εὐρύχωρον αἴθουσαν, ἀρκετὰ πολυτελῶς ἐφοδισμένην μετὰ ἐπιπλα ὁπωσοῦν πολυτελῆ· ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὑπῆρχε τράπεζα κυκλοειδῆς κεκλυμένη ὑπὸ ἰνδικοῦ σαλιου ἐν εἶδη τάπητος, ἐπ' αὐτῆς ἔκειντο τὰ ἐγγράφα καὶ κατὰστιχα· περὶς τῆς τραπέζης ταύτης ἐφάνιντο πλούσιαι καὶ ἀναπαυτικαὶ ἐδραὶ. Δὲν ὑπῆρχε δὲ εἰμὴ εἰς μόνον ἄνθρωπος ἐν τῷ θαλάμῳ τούτῳ· οὗτος δὲ ἐνδεδυμένος κυανοῦν ἐπενδύτην, μετὰ μέλανα κουβία, καὶ περισκελίδας ἐξ αἰγᾶρου, οὐδεὶς ἄλλος ἢ το ἡ ὁ καλοκάγαθος καπετάν Παδδης Ὀρχάνης, ὁ Ἰρλανδὸς ἐραστής τῆς ὠραίας καπλήου τῶν Παρασήμων τοῦ Στέμματος, τοῦτέστι τῆς Κυρᾶ Βουρνέττας.

— Καλὴ ἡμέρα Μαρδαλινῆ, εἶπεν, ἀποτεινόμενος εἰς τὸ γυναικάριον — καλὴ μέρα *σαρλαϊάνα*, ἀγαπημένη μου φιλενάδα... Μιλαιδίη μὰ τὸ θεριὸ σὰς προσφέρω τὰ συβάσματά μου!... Ἀληκεδὴ νὰ μᾶς συχωρᾶτε, μαντάμα... εἶδε μὴ νὰ μετὰ πάρ' ὁ διάβολος!

Ὁ καλοκάγαθος καπετάνιος δὲν εἶχε μεγάλας ἀξιώσεις περὶ γυναικαρεσκείας καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ποῖος θνητὸς δὲν φιλοτιμεῖται νὰ δείξῃ ἀβρότητα τρόπου; Ὁ Παδδης λοιπὸν ἠθέλησε νὰ προσποιηθῇ εἰς τὴν περιττασιν ταύτην τὴν ἀφέλειαν ἐνὸς *τζέντελμαρ*, καὶ ἤρχισε διὰ τοῦτο νὰ περιστρέφῃ τὴν χονδρὴν βικτηριανὴν του εἰς τρόπον ὅστις ἀναμφιβόλως ἐδείκνυε μεγάλην πείραν τοῦ κόσμου.

— Ἐντροπή σου! Κύριε! ἀνεβόησε τὸ γύναιον, δὲν ἠμπορεῖς νὰ φυλάττῃς ὀλίγην κοσμιότητα ἐνώπιον κυριῶν!...

— Ἐ, καλὰ δὲ! — τί διάβολο! Μαρδαλινῆ, πονηρόγατα καλή μου φίλη, διέκοψεν ὁ καπετάνιος, — δὲν ξέρω μαθὲς νὰ φέρωμαι καθὼς πρέπει μετὰ τὰς κυρίας; τσιγλομάγιστρα!... Μιλαιδίη νὰ με συχωρᾶτε, νὰ πάρ' ὁ διάβολος!

Καὶ τοῦτο λέγων προσήνεγκεν ἔδραν εἰς τὴν λαίδην Ἰωάνναν, κλίνων ἀκριβῶς ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ὑψηλοῦ καὶ λιγνόςηρον ἀναστημά του.

— Καθίσατε, καλή μου λαίδη, ἐπανέλαβε. Νὰ μετὰ κάψῃ ὁ Θεὸς, καθίσατε... ἐγὼ συναναστράφηκα μετὰ πρῶταις ἀρχόντισσας καὶ δούκισσας ἀφ' ὅτι μπορεῖ νὰ χωρῆσῃ αὐτὴ ἡ σάλα, καὶ ξέρω πῶς νὰ φέρωμαι μετὰ τὰς κυρίας κατὰ πῶς πρέπει... Κάτσε καὶ σὺ Μαρδαλινῆ, πονηρεμένη παλιότατα, μετὰ συμπάθειο!... τῶρα λοιπὸν, — νὰ μετὰ πάρ' ὁ ὄργη, ἄς ὀμιλήσωμε γιὰ τῆς δουλιᾶς μας· τί ἀγαπάτε;

ΚΒ. Η ΑΚΡΟΑΣΙΣ.

Ἡ λαίδη Ἰωάννα Β — ἐκάθισε, καὶ εἶχε μεγάλην ἀνάγκην τοῦ νὰ καθίσῃ, μετὰ τοιαύτην σιρὰν σφοδρῶν συγκινήσεων ἠρξάτο δὲ τοῦ λόγου ἡ κοντέσσα Καντακουζηνῆ.

Τὸ γυναικάριον προσβλήθεν κατὰκαρδία διὰ τὴν περιφρονητικὴν οἰκειότητα μετ' ἧς ὁ ἀγαθὸς καπετάνιος ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν, ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ταύτης νὰ σαφρονίσῃ αὐτόν.

— Κύριε Ὀρχάνη, τῷ εἶπε διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων τῆς, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον καὶ συνεβιβάσθη προηγουμένως μετὰ τῶν Αὐτῶν ὑψηλοτάτων καὶ ἐμοῦ· τὰ ἰδικόνσας ἔργον, Κύριε Ὀρχάνη πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ μετρησῆτε τὰ χροτονομίσματα... Καὶ ἴσως ἐπρεπε νὰ ἐνθυμῆσθε καλλίτερα τὸ τί εἴσθε, ὅταν ἔχετε νὰ κάμητε μετὰ τινῶν προσώπων.

Ὁ καπετάνιος ἐθεώρησεν αὐτὴν ἐκθαμβος.

— Ὅταν ἔχω νὰ κάμω μετὰ σένα! ἀνεβόησε — διὰ τὸν ἐκυτὸ σου λῆς, κυρὰ ἀλωπυ; νὰ πάρ' ἡ βροντὴ τοῦ θεοῦ!...

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κύριε Ὀρχάνη, φίλαττε τὸ προσῆκον σέβας...

— Σέβας! νὰ μετὰ ψῆσ' ὁ διάβολος σὰν μπιφτῆκι!... Σέβας, ἔ Μαρδαλινῆ, ψευτοπήγαδο!... παλαιὰ μου φιλενάδα... Σέβας!... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὰ τὸ Σατανά! κατεργάρη φίλη μου, διὰ τί νὰ μὴ σὲ *στιμάρω*;... Θέλεις ἄς σὲ λένε κοντέσσα Κάντζα-Κουντζικῆ, ἡ δουκέσσα τοῦ...
— Σιώπα, κύριε!

— Ἡ μαντάμα Βελζεβούλ, μαρκέζα τῶν ἐπτὰ θηνασίμων ἀμαρτημάτων, νὰ πάρ' ἡ βροντὴ, γιὰ τί νὰ μὴ σὲ *στιμάρω* Μαρδαλινῆ, ἀμικτωλὴ γρηχ, τιμημένη μου φιλενάδα... Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμε αὐτὰ τῶρα... Μετὰ κἀνεὶς καὶ βλαστημῶ σὰν ἕνας μεθυσμένος *καλτζῆς*, διακόλου κόρη, φίλη μου, καὶ βλέπω ὅτι πρέπει νὰ ζητήσω πάλι συμπάθειο ἀπὸ τὴν μιλαιδίη — Νὰ μετὰ φάγ' ἡ κόλασις, ἀκόμη μιά φορὰ σὰς ἐρωτῶ τί ἀγαπάτε;

— Ἡ ὑμετέρη ὑψηλότης ἄς ἐκφράσῃ τὴν θέλησιν τῆς, εἶπε μετ' ἀγανακτικῆς τῆς γυναικάριον. — δὲν θέλω πλέον νὰ ὀμιλήσω μετὰ τὸν χωριάτην τοῦτον!

Χωριάτη! νὰ πάρ' ἡ βροντὴ τοῦ οὐρανοῦ!... Χωριάτη! Μαρδαλινῆ, *σκοῦπα*, *θεατρίνα παλιόσταϊνα*!... Χωριάτης, ἔ; νὰ σὲ πάρ' ἡ εὐχὴ, ἀγαπημένη μου Μαρδαλινῆ! μπορεῖς νὰ τὸ λῆς καὶ νὰ τὸ ξαναλῆς ὅσο θέλεις· εἶμαι χωριάτης μετὰ σένα, μὰ ξέρω πῶς νὰ φέρωμαι μετὰ τῆς κυρίας... Γιὰ νὰ δοῦμε, μιλαιδίη, νὰ μᾶς πάρ' ἡ κόλασις! ἄς ὀμιλήσωμε οἱ δύο μας σὰν ἀγαπημένοι φίλοι...

Ἦρθε; νὰ ζητήσης ἕνα παιγνιδάκι, ἕνα στολίδι, ἕνα δακτυλίδι, μαθὲς.

— Ἐνα παιγνιδάκι ἡμίσειω; ἕκαστομυμυρίου λιρῶν! ἐμορμύρισε τὸ γυναικάριον!

— Δέ σου μιλῶ ἐσένα, Μαρδαλινῆ ἀδιάντροπη, γλωσσού!... Ἦλθετε μιλαιδίη (νὰ πάρ' ἡ βροντὴ) νὰ ζητήσετε ἕνα δακτυλίδι ποῦ σὰς τὸ πῆραν δανεικὸ στὸ θέατρο τοῦ Κόδεν-Γκάρδη... Ὁ κατεργαροῦτσος ποῦ ἐκμ' αὐτὸ τὸ κίνημα εἶναι ἕνα κακορίζικο παιδί, μὰ τοῦ πρέπει ὅλη μας ἡ ὑπόληψις τὴν τιμὴν μου σὰς λέγω! ὅσο γιὰ τὸ δακτυλίδι:

σὰς τὸ ἔχω ἔξην τζέπη μου· ἂν δὲν σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν ὁ διάβολος νὰ γυρίξῃ τὴν ψυχὴν μου σὰν δέκα παραδῶν ἀσθούρα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἡ λαίδη Ἰωάννα Β' προσφέρουσα τὸ ἰσχυρὸν κιθώτιον εἰς τὸν καπετάνιον.

— Ἴδου εἶπε τὰ πρὸς ἐξαγόρασιν του.

— Βλέπεις Μαρδαλινῆ, ἀνεβόησεν ὁ καπετάνιος, — Νὰ μὴ κατὰ πῶς πρέπει κυρία, ποῦ μετὰ χαιρετᾷ μιλῶντας μετὰ βλέπεις διακόλου τζαρλατάνη;... Εὐχαριστῶ μιλαιδίη εὐχαριστῶ, τί διάβολο! καλή μου κυρία... αὐτὸ τὸ κουτάκι εἶναι πολὺ ὠραῖο... καὶ γνωρίζω κάποιον ποῦ θὰ χαρῆ πολὺ ὅταν τὸ δῇ. Πόσα ἔχει μέσα ἂν ὀρίζετε;

— Εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν, κύριε.

— Βλέπεις Μαρδαλινῆ, πῶς αὐτὴ ἡ ἀρχόντισσα μετὰ λέγει κύριε ὅσο συχνὰ χρειάζεται; — νὰ σὲ πάρ' ἡ κόλασις ἐσένα... Νὰ μετὰ κάψ' ὁ διάβολος ἂν δὲν ἦναι καλὸ πρᾶγμα νὰ ὀμιλῇ κἀνεὶς μετὰ καλοναθρεμμένοι ἄνθρωποι.

— Ὁ καπετάνιος ἠνέωξε τὸ κιθώτιον, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἰσχνῆς καὶ ὀξείας βινός του ζευγὸς διόπτρων τὰ ὅποια ἐξεῖλετο ἐκ παλαιᾶς τινος δερματίνης θήκης, καὶ ἤρχισε νὰ μετρήσῃ μετὰ προσοχῆς τὰ χροτονομίσματα.

Ἐν τῷ δὲ ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἠκούετο θόρυβος ὑπόκοφρος, ὅστις αὐξάνων βαθμυπδὸν κατέστη βραγγυῶδες εἰς τρόπον νὰ ἀπωκωφᾶν τοὺς ἀκούοντας.

Ὁ θόρυβος, ὅστις ἦτο τόσον παραδόξου φύσεως, ὥστε ἡ λαίδη Ἰωάννα δὲν ἐνεθυμῆτο νὰ ἤκουσε ποτὲ ὁμοίον του, ἔρθανεν εἰς τὰ ὠτα συγκεχυμένους καὶ ὡς ἐκ μυριῶν στοιχείων συγκεῖμενος, διὰ στομίου μεταλλίνου ὡς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶδομεν ἐν τῷ Πουργατορίῳ.

— Σαρῆντα, σαρῆνταπέντε, πενήντα, ἔλεγε διὰ τῶν ὀδόντων ὁ καπετάνιος, — πῆς αὐτῆς τῆς βρομερῆς κυψέλης νὰ ἡσύχασῃ, σὲ παρακαλῶ Μαρδαλινῆ... πενήνταπέντε, ἐξήντα...

Τὸ γυναικάριον ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλὰ τὸ μικρὸν ἀνάστημά τῆς τὴν ἠδίκησε· δὲν ἠδύνηθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀκουστικὸν σωλήνα.

— Ἐξήνταπέντε, ἐπανέλαθεν ὁ καπετάνιος — ἀνάθεα πάνω σὲ μιά καρέγλα, Μαρδαλινῆ γιὰ τὸ θεριὸ! ἐξδομῆντα... Μιλαιδίη, ἰδου ἕνα χαρτὶ ποῦ δέ μου φαίνεται τόσον καλόν.

Ἐν τούτοις ὁ θόρυβος ἐδιπλασιαζέτο, καὶ διεκρίνοντο ἤδη ἀπειλητικαὶ κραυγαὶ καὶ φρικώδεις ὀδυρμοί· ὁ καπετάνιος δὲν ἐταράχθη, ἀλλ' ἐξηκολούθει ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὸ ὑποπτον γραμματίον. Τὸ ἔψαυσε, τὸ ὑψώσε πρὸς τὸ φῶς, καὶ σείων τὴν κεφαλὴν του μετὰ ὑψος δυσηρεστημένου.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος κἀν αὐτὸ τὸ χαρτὶ εἶναι καλὸ! εἶπε.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ ὑψίστου κύριε, εἶπεν ἡ λαίδη Ἰωάννα, ἐντρομος διὰ τὰς τρομερὰς κραυγὰς τὰς ὁποίας ὁ σωλὴν ἐξέπεμπεν ὡς χεῖμαρρον εἰς τὴν αἴθουσαν, — τί τρέχει;

— Δὲν εἶναι τίποτε, μιλαίδη, τίποτε, τίποτε νὰ τοὺς πᾶρ' ὁ διάολος! . . . δυὸ παστρικοὶ σκοτύνονται ἀναμεταξύ τους, φαίνεται. . . Μὴ σὰς μέλει γι' αὐτό!

— Καὶ δὲν ἐμπορεῖτε νὰ τοὺς ἐμποδίστητε, κύριε;

— Βίβαια μιλαίδη, ἂν αὐτὴ ἡ τρωχὴ σὰς πειράζει. . . μὰ γιὰ δῆτε μπᾶς κ' ἔχετε καμμὴν ἄλλη μπαγκατότα στὸ πορτοφόλιό σας.

Ὁ Πάδδης ἠγέρθη, ἔθεσε τὰ δίοπτρά του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀπεμάκρυνε χωρὶς πολαῖς τζιριμόνιαις τὴν κορτέσσα Καντακουζηνὴν ἣτις ἔτυχεν ἐμπρὸς του, καὶ ἔβγαλε τὸ στόμα του εἰς τὸν σωλῆνα.

— Δὲ θὰ σιωπήσετε, ἀποτρίμματα τῆς Νιουγκίτης (Newgate!)! ἐφώναξε, - θὰ σὰς ἀφήσω μὲ μισὸ ταγίνι γιὰ ὄχτώ μέραις.

Δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε!

— Ἐσκοτώθηκε κἀνένας; ἐφώναξε πάλιν ὁ καπετάνιος.

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Βίλλης, ἀπεκρίθη ἡ φωνὴ τοῦ Πουργατορίου.

— Δύο! ὑπετονθόρυσεν ὁ Πάδδης, — ἄς πᾶν' στὸ δῖαλο.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τράπεζαν ὕπου ἡ λαίδη Ἰωάννα τρέμουσα, διότι ἐπέσρεψαν οἱ φόβοι τῆς ἐκ τοῦ λυπηροῦ τούτου συμβάντος, προσῆνεγκεν αὐτῷ ἔτερον γραμματίον δέκα λιρῶν ἐκβαλοῦσα αὐτὸ ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τῆς, ὃ δὲ Πάδδης ἐξηκολούθησε τὴν πρόσθεσίν του ὄρθιος, σπηλωμένος καὶ σθερρὸς, καὶ φέρων τὰ δίοπτρα ἐπὶ τῆς ρινός.

Ἄφ' οὗ δὲ ἔθασάνισε, γρέφων καὶ ξαναστρέφων τὸ τελευταῖον χαρτονόμισμα, ἐξέβαλε τὰ δίοπτράτου, καὶ ἐναπέθεσε πάλιν τὰ γραμμάτια εἰς τὸ κιβώτιον.

— Εἴκοσι χιλιάδες! ὑπετονθόρυσεν — μὰ τὴν πίστι μου δὲ λέγω ψέματα! . . . ἐκεῖνος ὁ πιθικὸς ὁ Σαλιγκάκης εἶν' ἄξιὸ παιδί! . . . τοῦ πρέπουν ἡ δέκα λίραις. . . Μιλαίδη νὰ τὸ δοχτυλιδί σας.

— Συγχαρεῖτε! εἶπε τὸ γυναικάριον, ἣτις ἐρρίφθη καὶ ἤσπασε τὸ δακτυλίδιον καθ' ἣν σιγμὴν ἡ λαίδη Ἰωάννα ἤπλωσε τὴν χεῖρά τῆς ἵνα λαβῆ αὐτό. . . Ἀναδέχομαι νὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν Ὑψηλότητά σας.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ἡ λαίδη Ἰωάννα μετ' ἀνησυχίας.

— Ἄς μὴ φοβῆται τίποτε ἡ Ὑψηλότης σας. . . Θέλω τὸ φυλάξει ὡς ἐνέχυρον ἕως οὗ ἀποχαιρετήσω αὐτήν.

— Αὐτὸ δὲ μὲ μέλει πλέον, εἶπεν ὁ Πάδδης μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας ταιριαζτέ τα ὅπως μπορεῖτε, κοί ἄς μὲ κἀψῆ ὁ Θεός. . . Μιλαίδη πολλὰ τὰ ἔτη καὶ καλὴν ἀντάμωσιν τῆς ἀφεντίας σας! . . . Καλὴ νύχτα, Μαρδαλινῆ, τυχοδιώχτρα τοῦ διαβόλου, χρυσὴ μου φιλενάδα. . .

Τὸ γροῖδιον χωρὶς ν' ἀπεκριθῆ εἰς τὸν ὄβριστη-

(1) Φυλακὰ τοῦ Λονδίνου.

κὸν τοῦτον ἀποχαιρετισμὸν, ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας μετὰ τῆς λαίδης Ἰωάννας.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἐστάθη.

— Ἐχω μίαν χάριν νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Ὑψηλότητά σας, εἶπε.

— Ποίαν χάριν, Κυρία;

— Ἡ Ὑψηλότης σας λαμβάνει τὴν καλσούνην νὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ δέσω τὴν σκέπην ταύτην ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς;

— Ἡ λαίδη Ἰωάννα δὲν ἀπεκρίθη.

— Αὐτὴ εἶναι μία εθιμοτυπία ὅλως ἀπαραίτητος, ἐπανέλαβεν ἡ κορτέσσα, — καὶ ἐὰν ἡ Ὑψηλότης σας θελήσῃ νὰ τὴν ἀποποιηθῆ θὰ ἀναγκασθῶμεν τὴν νὰ περιμεινωμεν νύκτα διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἐντεῦθεν.

— Τὴν νύκτα! ἐπανέλαβεν ἡ λαίδη Ἰωάννα ἐντρομος τὴν νύκτα ἐδῶ! . . ὦ Θεέ μου! . . Κάμετε ὅ,τι ἀγαπάτε, καὶ ἄς ἐξέλθωμεν γρήγορα!

Τὸ γύναιον ἀνέπτυξε τότε κάλυμμα ἐκ τριχάπτου, τοῦ ὁποίου τὰ πολυπληθῆ κεντήματα καθίστιον αὐτὸ ἀδιόρατον πρὸς δὲ τούτοις εἶχεν ὑπερβαμμένον μέλαν μεταξωτὸν ὕφασμα τὸ ἔδεδε λῖαν ἐπιδεξίως ἐπὶ τῶν ὕφθαλμῶν τῆς λαίδης Ἰωάννας.

— Τώρα, εἶπεν ἔπειτα, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ὑμετέρας Ὑψηλότητός σας. . . Ἄς ἀπέλθωμεν! καὶ πάραυτα κατέθεσαν τὰς βαθμίδας μιᾶς κλίμακος. Ἡ λαίδη Ἰωάννα ἔβλεπε συγκεχυμένως τὸ φῶς ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ περιστοιχούντα αὐτὴν ἀντικείμενα, εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς κλίμακος ὁ κτυπήσας αὐτὴν ψυχρὸς ἀνεμὸς μόνον τῆ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Μετὰ τινα λεπτὰ εὐρέθησαν πάλιν ἐντὸς τοῦ ὄχηματος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐρυθρὰ παραπετάσματα ἦσαν πάλιν κλειστά τὸ γυναικάριον τὴν ἐβοήθησε λῖαν εὐμένως εἰς τὸ νὰ λύσῃ τὴν σκέπην τῆς.

— Ἡ Ὑψηλότης σας εἶπε θέλει βέβαια συγχαρῆσαι πάντα ταῦτα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ὅχι ὅτι δὲν ἔχομεν εἰς αὐτὴν τὴν πλέον ἀπεριόρεστον ἐμπιστοσύνην, ἀλλ' ἐνδεχόμενον νὰ. . . Ἐν ᾧ τοιουτοτρόπως, ἐπειδὴ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δὲν εἶδεν εἰμὴ τὰ κράσπεδα τοῦ μικροῦ καταστήματός μας, δὲν θέλει ἔχει ἱκανὰ διδόμενα διὰ νὰ πράξῃ ἀκούσιον τινα προδοσίαν.

Τὸ ὄχημα ἐστάθη ἐπὶ τέλους, τὰ παραπετάσματα ἠνεφύχθησαν, καὶ εὐρέθησαν ἐνώπιον τοῦ μεγάρου τῆς Λαίδης Ἰωάννας.

— Ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐπιθυμῆ νὰ καταβῆ, εἶπε τὸ γύναιον ὑποκλίνουσα λῖαν εὐσεβάτως, — ἰδοὺ ὁ οἶκος αὐτῆς.

Ἡ λαίδη Ἰωάννα δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' ἡ κορτέσσα Καντακουζηνὴ ἔλαβε τὸ θῆρος νὰ πιάσῃ ἐλαφρὰ τὴν χεῖρά τῆς.

— Ἰδοὺ ὁ ἀδάμας τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος, ἐξηκολούθησεν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Παρόρμημα ἐν σελίδι 243. Ἄντι Κοποτε καὶ ἀληθεύουσι τὰ δνετρα, ἀνάγνωθι — Κάποτε καὶ τὰ δνετρα ἀληθεύουσι.